

***Camino Del Norte,
kustroute van Irun naar Santiago de
Compostela, 900 km. in 2015***

Mijn vliegticket gekocht naar Bilbao/Irun voor mijn 2e Pelgrimstocht naar Santiago de Compostela, 900 km. wandelen. Ik vertrek op di. 18 aug. 2015

Verslag Oe loopdag, Dinsdag 18 augustus 2015 begin ik aan mijn tweede Pelgrimstocht naar Santiago de Compostela. Ik vertrek vanuit IRUN, direct aan de Franse grens. De tocht is 860 km. lang. Zo'n 80 km. langer dan de vorige, tevens is deze tocht zwaarder. Ik denk er kleine 5 weken over te doen. Veel is afhankelijk wat je op je pad tegenkomt en natuurlijk het weer. Ik vlieg vanaf Amsterdam naar Bilbao. Vandaar ga ik (terug) met de bus naar IRUN. Dit was de snelste (niet over te stappen) en het voordeligst.

Ik heb bewust gekozen voor deze periode. De grote drukte zal dan al voor mij lopen en het waarschijnlijk niet zo warm zijn. In tegenstelling tot mijn vorige tocht zal ik maar weinig bagage meenemen. Minimale verzorging want je kunt overal wel spullen wassen. Wel neem ik een klein tentje (1,5 kg.) mee voor het geval de Albergue's vol zijn. Deze zijn wat minder aanwezig dan langs de Camino Frances.

Sinds ik gisteren de vlucht geboekt heb bespeur ik wel wat nervositeit. Het liefst wil zo snel mogelijk vertrekken. Het lijkt wel een magneet, heel bijzonder.

Ik zal weer een dagboek bijhouden welke ik +/- 1 x per week zal publiceren via waarbenjij.nu

Reisdoel: Backpacken Periode: van 18 augustus 2015 tot en met 30 september 2015

De vlucht naar Bilbao verliep goed. Toen nog met de bus en een stukje trein naar Irun, gelegen direct aan de Franse grens. (150 km. terug. Ja voor je gevoel heel vreemd) Al met al 4,20 uur onderweg geweest. Wanneer ik direct naar San Sebastiaan was gevlogen had ik er 10,00 uur over moeten doen. (Via Londen). Al snel in Irun een Alberque gevonden. Omdat het officiële gedeelte al vol was kon ik in een garage slapen. Acht ja, een pelgrimstocht of niet. In een kleine bar heerlijk gegeten. Wat mij op viel dat daar continue oude mannetjes binnen kwamen, al of niet vergezeld met een dame. Wat zal er gebeuren wanneer die oude mannetjes er niet meer zijn. Dan is de gehele klandizie weg. Want jonge aanwas heb ik niet gezien.

Verslag van de 1e loopdag, Wo. 20 aug.

Om 07,05 uur vertrokken, op naar San Sebastiaan.

De eerste dag zit er op. Ik hoop dat er niet veel meer van deze dagen volgen. Ruim 7 uur gedaan over 27 km. Gemiddeld 3,50 km. Per uur. Zoouoooo zwaar. Ik had de toeristische route genomen, jullie weten daar hou ik wel van. Alleen maar stijgen en

dalen. Super smalle paden met rotsblokken, stijlen trappen. Wel prachtige uitzichten, Ik heb onderweg een aantal keren echt moeten rusten. Ik was blij dat ik op de plaats van bestemming was. Volledig uitgeput. Met name mijn benen.

Die hoogte verschillen kennen wij in Nederland niet. Ik moet nog duidelijk wennen. Ik ga ze de komende dagen niet opzoeken. Ik zit nu aan een biertje. (Met WiFi' dat hebben ze nog niet in de Albergues. De Alberque is heel wat beter dan gisteren. Wel 40bedden op een zaal. Nog niet wat ik vorig jaar ben tegengekomen. Was allemaal toen erg goed georganiseerd.

Verslag van de 2e loopdag, Donderdag 20 aug.

Wat had ik vanmorgen een spierpijn. Om 6,45 uur schrok ik wakker. Ik had halverwege oordoppen in gedaan vanwege heftige snurkers. Iedereen was al aangekleed om te vertrekken of waren al vertrokken. Ik was waarschijnlijk toch wel wat moe. Het is Weer lekker weer, heldere hemel. Om 7'45 uur van start. De eerste 15 km. Waren weer als gisteren. Poeeee wat zwaar. De laatste 6 kilometers waren wat vlakker hoewel aan het eind nog een flinke klim. Ik heb weer enorm moeten afzien. Om 13,00 uur, Na 21 km. vond ik het wel genoeg.

Toen bleek dat de Alberque pas om 16.00 uur open ging. Er stonden al heel wat rugzakken in een rij. Men adviseerde mij dat ook te doen om de volgorde van inschrijven te bepalen. Ik was nr 29. Dat gedaan hebbend ben ik maar wat gaan "lopen", vies en bezweet. Het is een heel erg gezellige badplaats met een hele lange, gezellige boulevard. Daar heerlijk gezeten met een glas rosé. (Ja één) de dag was nog lang.

Om 16,00 uur konden de eerste naar binnen. Voor mij duurde het nog 45 min. Weinig lol aan. Maar verder een keurige Alberque in een oud schoolgebouw. Kosten vijf euro. Ik zit nu weer aan biertje op een terras aan een heel leuk plein. (Tje). Hier heb ik s'avonds ook heerlijk gegeten. Verbazingwekkend. De terrasjes allemaal helemaal vol. Men staat dan, vaak stellen, gewoon buiten met een glas wijn of bier. Wat een sfeer!!

Tot Bilbao schijnt de paden nog redelijk heuvelachtig te zijn. We zien wel, dus niet te veel km. maken. Kan ik toch niet. Hahaha.

(Dit hou ik zo overigens geen 870 km. zo vol) maar ja ik moet je natuurlijk nog een beetje inlopen. Zo veel heb ik niet getraind.

Morgen vrijdag weer vroeg op pad.

Verslag 3e loopdag, Vrijdag 21 aug.

Lekker geslapen, geen harde snurkers deze keer. Vanuit het bad plaatsje Zauraut om 07,10 uur op weg naar Deba, een toch van zo'n 25 km. Weer een stralende dag. Normaal vinden we het heerlijk, maar met een rugzak op van 13kilo en veel stijgingen en dalingen is het toch wel heeeeeeel heet. Voor het eerst kwam ik een onderweg leuke stekjes waar je iets kon drinken. Deze keer voor het eerst mijn chocolade croissant met chocolade en twee café con Leche. De dagen ervoor heb ik het moeten

doen met het brood wat ik s'avonds kreeg bij het menu en voor de zekerheid maar meegenomen.

Een mooie tocht, ietwat minder zwaar dan de vorige dagen maar toch nog hevig. Mijn telefoon/gps Geeft aan dat ik toch 1000 hoogtemeters heb afgelegd. Ik begin er weer een beetje moed in te krijgen. Zo'n 5 km voor het einddoel mijn eerste biertje (onderweg) genomen. Wat was dat lekker. Gelukkig zitten er veel voedingsstoffen in. Ik zit nu in Deba, een klein vissersplaatsje. Totaal heb ik, incl. mijn biertjes pauze, 6,10 uur gelopen. Ik was daar om 13,45 uur. Ik moest de sleutel halen bij de VVV. Er was nog plaats in de Albergue welke ze in het stationsgebouw hadden georganiseerd. Merel, misschien een idee om overtollige ruimtes van de NS stations functioneel te maken. Ik wil wel als adviseur optreden. Ik had mijn trackingstokken bij de VVV laten staan. Ik dus terug, na eerst onder de douche te zijn geweest.

De VVV bleek om 14.00 uur met siësta te gaan tot 16.00 uur. Bah, wat commercieel in een toeristenseizoen. Toen ik om 16.00 uur daar was stonden daar nog zeker 20 Backpackers (onderbeen aantal bekenden) en hoorde dat de/mij Albergue nog maar twee plaatsen over had. Dus uiteindelijk had men buiten de stad gelegenheden gevonden om te overnachten. Ze werden dan met een busje opgehaald. In het stadje zelf waren alle Hostels en Hotels al vol. Dan krijg je wel zo een angstig gevoel van, ik zal toch wel een plaats om te overnachten vinden. Dus ga je eerder stoppen met lopen. Verder een gezellig stadje en ik zat bij een fontein te wachten tot de keuken van de bar waar ikzelf 's middags al een wijntjeeee had gedronken. Heel leuk, toen kwam er een Française uit Parijs naar me toe met de vraag of ik het leuk zou vinden met haar vrienden samen te willen gaan eten. Zo'n leuke en zo bijzondere avond geworden.

Morgen wordt het een zware dag. Er staat 32km op het programma waarbij de eerste 20 km. Helemaal geen verzorging is. Einddoel is Monesterio de Zenarruza. Nou ja, gewoon organiseren dus. Waar ik geen spijt van heb gehad is de aanschaf van mijn waterzak voor in de rugzak en mijn trekkingstokken. Wat heb ik daar een profijt van.

Verslag van de 4e loopdag, Zaterdag 22 aug.

Van Deba op naar Zenarruza. Zo'n 32km. Moor weer, helder, dus warm.

05.00 uur iemand zijn alarm op telefoon. Was ineens klaar wakker. Nog even blijven liggen. Om 05'30 uur toch maar opgestaan 06'10 uur. Vertrokken. Gelukkig een Cafe aan de overkant, dus koffie met croissant. Uiteindelijkke Vertrek om 06'30 uur oh wat vroeg. Een zware tocht. In het boekje had men al gewaarschuwd dat zeker 20 km geen enkele vorm van verzorging aanwezig was. Geen water, bars voor de koffie etc. De tocht was zo zwaar dat ik er na 26 km al de brui aan gaf. Zo veel stijgingen en zo veel dalingen. Zo zwaar. Uiteindelijk ben ik gestopt in Markina Xemein. Daar een Alberque gezocht. Bleek in een klooster te zijn. Maximaal 40 slaappleatsen. Ik was op tijd voor een plaats. Op een gegeven moment was het snel vol. Eerst snel onder de douche en daar een tukje van een uur of zo.

Verslag van de 5e loopdag, Zondag 23 aug.

Van Markina Xemein naar Gernika. 26 km. Ik denk de meest zware tocht voor mij van de kustroute. In het stadje direct gevraagd waar een Albergue was. Men/iedereen verwees mij naar een commerciële. Een beetje te duur vond ik, € 17,50 per nacht. Ik had gehoor dat er ook in een Albergue in een sporthal was. Ik dus naar de VVV. 1 minuut voor sluiting toch naar binnen. En daar verwees men mij ernaar. Prima voorziening, allemaal matrassen op de grond. Goede toilet en douche voorziening. We mochten niets betalen alleen een donatie doen. Een gezellig stadje. Ik op zoek naar een gezellige bar voor de bewoners. Al snel werd ik benaderd door een 88 jarige man die op 27 jarige leeftijd naar Australië was geëmigreerd als engineering. Hij had daar een bedrijf opgezet naar gaswinning. Hij bleef maar praten, hij vond het zo leuk om (goed) engels met mij te praten. Hij was nu voorgoed teruggekeerd naar Gernika. Hij bleef mijn glas, ondanks tegenwerking, maar vol schenken. Overigens heel erg leuk en gezellig. Men kon daar ook eten, maar de keuken ging pas om 20,30 uur open. En ik zal dat al om 17.00 uur, of eerder. Tegen die tijd was mijn lust al een beetje weg en ik moest om 22.00 uur terug zijn in de Albergue. Toen maar, na wat navraag een patatje gegeten.

Verslag van de 6e loopdag, Maandag 24 Aug.

Op weg naar Bilbao, zo'n 31 km. Ik had mij voorgenomen eerder een Albergue te gaan zoeken, na 22 km. Maar voor het eerst voelde ik mij beter. De tocht had 1170 hoogtemeters en ook 1170 dalenden meters. Dus best pittig. In het begin leek het wel oerwoud paden. Smal, veel smalle paden, ook nog met veel rotstenen. Wat later waren de paden wat begaanbaarder. Ik voelde me goed en dat werd ook nog bevestigd door mijn kennis John uit Ierland. Iedere dag liep hij mij voorbij, dus snelle. Toch hadden we steeds contact. Hij zei: het gaat goed hè. We hebben verder de gehele dag samen gelopen. Alleen 3 km voor het einde, dus toch naar Bilbao gelopen, was het pad zeeer steil, en ik moest wat achterblijven. In Bilbao zijn we ons helaas kwijt geraakt. Na een hele mooie cathedraal zag ik dat er na 50 mtr. Links af Een Albergue was. Deze stond niet in het boekje aangegeven. Ik daar naar toe met het idee John daar aan te treffen. Dus niet. Wel twee Franse vrienden uit Parijs die ik al eerder uit het oog had verloren. Zeer leuk dus. Deze Albergue (hier was o.a. Caritas gehuisvestigd) had maar 22 plaatsen terwijl degene waar we eigenlijk naar toe wilden lopen, wel nog drie km te gaan, met 130 plaatsen.

Heel knus en gezellig. Na een douche en even een uurtje geslapen ik op pad naar het centrum. Het bleek één groot feest. Ik geloof iets van een Basken traditie. Grote kermis, circus, overal grote, echt grote muziektenten. In de oude stad overal optredens, prachtig wat een sfeer. Normaal gaat de Albergue om 22.00 uur dicht, maar nu vanwege het afsputende vuurwerk rond 23,30 uur. Ik denk niet dat ik dat red. Alles, de pinchos, de wijntjes smaken zo lekker dat je er ook een beetje moe van wordt. Ik zit nu op het Plaza van het stadje op een terrasje dit te schrijven. Wat een

feest.

Verslag van de 7e loopdag, Dinsdag 25 aug.

Wat een fijne reacties mag ik van jullie ontvangen. Voor mij is het echt GEEN wedstrijd, maar of ik ben een jaartje ouder geworden of het parkoers is veel zwaarder. Beide beweringen kloppen. Vandaag dinsdag 25 aug. Ben ik om 07.00 uur van start gegaan. Wat was het een feest gisteren. De dame van de Albergue had tegen mij gezegd dat vanwege het vuurwerk de deur om 23,30uur zou sluiten. Mooi niet, ik was daar om 23,15 uur en de deur was gewoon gesloten. Ik dacht wat nu, al mijn spullen liggen daar. Ik flink op de deur rammelen en na zeker toen minuten (toen was de nodige stress al echt aanwezig bij mij, hoorde ik wat beweging en ging de deur uiteindelijk open. Iedereen al in diepe slaap, want het zijn "echte" pelgrims. (?)

Nog even terugkomen op gisteravond. Ik was nog even ter afsluiting naar een bar, waar ik 's middags al een heerlijk glas rosé had gedronken, om een afzakkertje te halen. Eigenlijk was dat niet meer nodig maar ik wist dat men daar WiFi hadden. Ik wilde mijn verhaal op het blog zetten. Toen was mijn accu leeg. Ik balen dus. Ik had gelukkig de code. Dus vanochtend, 07.00 uur vertrek naar Pobena, een werkelijk prachtige lokatie aan de kust waar onze Albergue was gevestigd, toch nog even langs de bar. Ik daar dus om 07.10 uur mijn bericht/ verhaal downloaden op de website waarbenjij.nu. want de WiFi werkte wel. Toen op pad. Gelukkig was het een Redelijk vlak traject. Ik was gelijk weer helemaal in vorm. Wat een mooi gevoel van zelfvertrouwen. Na twee dagen met wat bewolking nu de gehele dag stralende zon. Mooi, maar niet voor mij. Na 29 km. Was ik op plaats van bestemming; badplaatsje Pobena. Totaal 29 km. gelopen. Ik had er nog wel 10 km. Kunnen lopen, heerlijk, zo een gevoel. Je voelt je gelijk weer een jonge hond. Maar ja, straks na weer een paar stevige heuvels zal ik wel anders klinken.

Een klein Albergue, maar ik was er al om 13,10 uur dus bijna eerste in de rij. De Albergue ging pas open om 15.00 uur. Na mijn rugzak neergezet te hebben ben ik op zoek naar een bar gegaan. Al heeeeeeel snel een gevonden. Een mooi glas rosé en een kleine Pinchos, moest ik € 1,49 afrekenen. Daar kun je wel snel dronken van worden. Eerst dacht ik daar te gaan lunchen, want ik moest toch tot 15,00 uur wachten. Toch zei mijn onderbuikgevoel dat ik rond 14,00 uur maar eens moest gaan kijken en ja hoor ze waren zojuist begonnen met pelgrims binnen laten. Ze hadden 40 plaatsen en dat kan wel eens te weinig zijn voor de aanvraag. Dus ik al snel binnen en blij.

Wat schetst mijn verbazing, een uur later kwam mijn Ierse vriend John (ondertussen geworden) binnen. Wat een mooi moment. Ik had al gedoucht, toch maar gelijk naar de bar, waar ik net vandaag kwam, gegaan om samen een mooi glas Verdejo met echt heerlijke olijven te drinken. Nu 16,37 uur is John naar de Albergue gegaan om te douchen en om te kleden. Om 18,00 uur afgesproken om samen ergens wat te gaan eten.

Uiteindelijk zijn we in dezelfde bar gaan eten. Zij hadden daar ook een restaurant gedeelte. Ohhhh wat hebben daar lekker gegeten. Een All- in 3 gangen menu kostte daar € 10,00 incl. Een fles wijn. Ik wilde een echt lekkere wijn hebben, toen kreeg ik een mooie Rioja Crianza aangeboden voor € 6.00 extra per fles. Ohhhh wat was het genieten.

Verslag van de 8e loopdag, woensdag 26 aug.

Na eerst heerlijk geslapen te hebben zonder gesnurk van anderen (ik. Weet niet of men van mij last hebben gehad) werd ik om 06,15 uur wakker. Ik heb het over woensdag 26 aug. Ik had afgesproken met mijn (ondertussen) Ierse vriend John om rond 07,00 uur te vertrekken. Het was 07,02 uur. Eerst een verschrikkelijk lange stenen trap omhoog om op de berggenrif te komen. Ik was al gelijk weer toe aan een rustpauze. Het was een goede dag voor mij. Ondanks dat John wat sneller loop dan ik hebben we de gehele periode samen opgelopen. Het gaat met mij steeds beter. Soms moest John wat achterblijven. (Jeanette, het is echt geen wedstrijd hoor!) ondanks dat dit traject aangegeven was als een vlakke route waren er heel wat hoogte verschillen. We zouden naar Castro Urdiales lopen, zo'n 24 km. Maar we waren er al zo vroeg dat we besloten nog 8 km. Verder te lopen naar een volgende plaatsje. Ik moet wel zeggen; wat was Castro Urdiales een gezellige badplaats. Zoveel sfeer, mooie huizen, echt top. Alleen we vonden het te vroeg om te stoppen. (+/- 12,00 uur.) ons doel was het plaatsje Islares, zo'n 8 km. verder. De route was op bepaalde gedeelten zo mooi. Echt lopend op de rand van de wereld. Zulke mooie uitzichten op de zee. Je beleeft je op dat moment in/op een wereld welke normaal niet als gewoon gevonden wordt.

In Islares, een kleine Albergue met 22 plaatsen. We waren op tijd, dus plaats voor ons. Na gedoucht en ingericht te hebben zochten we lokale bar op. Echt lekkere witte wijn, Verdejo, voor 1 euro per glas. We hebben er toen nog maar één of zoiets genomen. Even verder op verkenning gegaan om te kijken waarde vanavond konden gaan eten. Alle restaurants, toch een 5 tal, ging de keuken pas weer open om 20,00 en 21.00 uur. Te weten dat bij de Albergue 22.00 uur echt sluitingstijd. Dus dat wordt alleen maar gehaast eten met mooie wijn. Toen stelde mij vriend John bij de supermarkt wat inkopen te doen. Ik zei: ok, maar ik ga toch wat later naar het restaurant. Hij had ook een mooie rosé meegenomen en uiteindelijk hebben we samen du Vin, du pain en du fromage in de Albergue gegeten. Had ook zeker zijn charme. Het is nu 20.38 uur en ga nog even een afzakkertje halen in de lokale bar.

Omdat we iets langer hebben doorgelopen Ontmoet je weer compleet andere mensen.

Woensdag 26 aug. ?????? Ik weet het even niet meer. Ik moet eigenlijk iedere dag mijn verhaal schrijven.

Verslag van de 9e loopdag, Donderdag 27aug.

Ons doel was Santana, een prachtig vissersdorpje, waar we 'avonds, John, Gianna uit

Tsjecho-Slowakije en ik zo heerlijk bij een echt visrestaurant gegeten. Het was wel duurder dan de menu de Peregrino (3gangen incl. Ongelimiteerd wijn voor € 10,00) ik heb daar tonijn gegeten, nog NOOIT zo lekker. Ennnn ook zoooo gezellig.

We hadden afgesproken dat we route over de gewone weg zouden nemen. Want we hadden niet zo veel zin in de vele stijgingen? En toch gingen we per abuis, de lange route nemen. Dat hebben we geweten. Herhaald zeker 10 km gescheeld. Want daar hadden we wel zin in. De route was slecht aangegeven en dachten de goede route te hebben. Op een gegeven moment zeg. Ik tegen John, Het lijkt wel de weg naar Madrid. Nog geen 5 minuten later kwamen er twee personen naar ons toe met de vraag, lopen jullie de Camino naar Santiago de Compostela? Wij zeiden in koor, jaaaa. Dan moeten jullie helemaal terug en bij de rotonde naar links.

Verslag van de 10e loopdag, Vrijdag 28 aug. Vrij laat begonnen we aan de tocht. We hadden ons een beetje verslapen. Het was Halfbewolkt. We zouden zo'n 24 km. lopen van Santona naar Güermes. Uiteindelijk werden het er 26. Ik dacht een makkie, maar het was toch zwaar. Weer veel heuvels en een kleine ongeplande omweg. We waren echte blij dat de Albergue hadden bereikt.

Een Prachtige Albergue op een heuvel. We werden er zeer gastvrij ontvangen met direct een glas water in de hand. Alles was zo georganiseerd. We kregen een heel verhaal, zijn levensloop, van de eigenaar, een voormalig priester. Alles klopte. Ik denk zo'n 50 man die er sliepen, en ook gezamenlijk mee hebben gegeten in de Albergue. Toen we overigens aankwamen in Güermes zijn we na het douchen met z'n zessen naar de bar gegaan, zo'n 1,5 km. Lopen. Dat waren, zeker op de terugweg, zware meters. De wijn was er heerlijk, de olijven, de schaal (echte) Chorizo met brood en de gezelligheid maakte de middag compleet. Op de terugweg nog een fles mooie Rioja meegenomen voor na het eten. Al snel was het laat.

Verslag van de 11e loopdag, Zaterdag 29 aug.

Begon met Laaghangende bewolking, wel een heerlijk klimaat om te gaan lopen. Om 07.00 uur opgestaan, er was een ontbijt geserveerd voor iedereen en een ieder kon zelf bepalen wat men wilde betalen voor hetgeen aangeboden werd. Dat was goed, dus goed gedoneerd.

Er waren drie routes naar Santander. Wij, John en ik, hebben de mooiste en langste gekozen. Deze 16 km. Lange route ging helemaal "hoog" langs de kust. Een metertje van de rand. Oh, wat was dat een mooie tocht. Zo divers. Ik heb zoiets nog nooit meegemaakt. Je waande je echt aan het einde van de wereld. Om bij Santander te komen moesten nog een overtocht van zo'n 5 km maken per boot. Was al heel leuk op zich zelf, echt zo'n lokale boot.

Ons einddoel was Santa Cruz de Bezana. Incl de boottocht hebben we ruim 31 km. Afgelegd. We kwamen aan, na een drink/eet tussenstop in Santander, om 14,30 uur. bij de Albergue welke om 15,00 uur open ging slechts 16 slaappleatsen had. Wij waren de derde en vierde in de rij. Snel daarna waren allen bedden snel bezet. Dus degene die pech hadden moesten dan nog minimaal 5 km. Verder lopen. En dan maar hopen dat men daar nog wel plaats heeft. Deze Albergue is heel traditioneel, gezellig ingericht. Ook hier kunnen eten, drinken en ontbijten en dan bepalen wat men hiervoor betalen wil. Nu ik dit schrijf zit ik met mijn Ierse vriend John in de bar aan de overkant. Vanavond eten we dus in de Albergue.

Verslag van de 12e loopdag, zondag 30 aug.

Nog even terugkomen op zaterdag. Toen we in de bar aan de overkant van de Albergue zaten kwamen er nog een aantal "oude" Camino gangers. Gezellig met elkaar wat gedronken. Omdat we pas om 20,30 uur konden eten zijn we (met z'n vijven) even naar de supermarkt gegaan (17.00 uur) voor wat versnaperingen als stokbrood, kazen, chorizo en natuurlijk mooie wijnen. We zijn naar de Alberque gegaan en in de tuin gaan zitten. Prachtig. Al snel kwamen er al meer mensen (de meesten onbekenden) bij ons, rond de tafel zitten. Alles in overvloed en delen met elkaar. Het was echt een groot feest. Om 20,30 uur met z'n allen om de tafel. Heerlijk gegeten met echt lekkere wijnen. Nieuwe mensen ontmoet. Ook een stel, beetje alternatief, ontmoet. Vrouw, vriend, baby van 15 mnd. en klein hondje. Zij doen ook de gehele Camino naar Santiago de Compostela en sliepen in een heeeel erg klein tentje. Zo eens als ik voor mezelf had gekocht en uiteindelijk niet heb meegenomen. Deze mensen leven heel onbevangen en zien wel waar ze komen. Heel bijzonder maar wel mooi.

Ik weet ook niet meer of ik al geschreven heb dat een aantal gedeeltes van onE tocht ook over het strand is gegaan. Heerlijk om dan de wandelschoenen uit te doen en met de blote voeten door het water te lopen. Je merkt dan gelijk dat je dan andere spieren gebruikt. Deze stranden zijn voorzien van allerlei rotsformaties van klein tot groot. Zo mooi, zo indrukwekkend.

S' avonds met elkaar gegeten. 18 personen. Super gezellig en lekker. Natuurlijk begeleid met lekkere wijn. Normaal gaan de Pelgrims om 21.00 uur slapen. Nu was het 23.30 uur. Dit was zo een gezellige Alberque geleid door een vrouw van denk ik 40-45 jaar. Zo gastvrij.

De zondag morgen wakker om 06,30 uur. Met z'n allen heerlijk ontbeten en om 07,30 uur op pad. Voor het eerst hadden we afgesproken om met z'n zevenen gezamenlijk te starten. John, ik, een Mexicaan met zijn Spaanse vriendin, Gianna de Tsjechische met haar Belgische vriend en de Engels/Spaanse Lotte. Om de zo veel tijd wachten we op elkaar want we hadden niet ieder hetzelfde tempo. Na onderweg gezamenlijk wat gegeten, koffie gedronken koos toch ieder zijn eigen weg. Er waren nl. Op een gegeven moment drie varianten. John, ik, Gianna en haar Belgische vriend namen de mooiste, maar ook langste route. De andere de kortere langs de doorgaande weg.

Na een prachtige route van totaal 24 km. Kwamen we uiteindelijk om 12.30 uur aan in een zeer historisch stadje Santillana del Mar. We kwamen daar via een omweg binnen en dachten, oh wat een klein dorpje. Maar toen er binnenliepen bleek het een redelijk groot zeer authentiek dorpje te zijn met bijzonder veel oude, prachtige gebouwen. En wat liepen daar veel mensen. Jammer, wel erg toeristisch. Toch hebben we er erg van genoten. Helaas moesten we wel tot 16,00 uur wachten omdat de Albergue pas om 16.00 open ging. Op een gegeven moment kwam iedereen, bekenden, aanlopen. En hebben ons heerlijk vermaakt bij een van de bars.

Na een ruim uurtje (18.00 uur) te hebben geslapen zijn we maar weer op stap gedaan in dit prachtige oud stadje/ dorpje. Uiteindelijk met de Engelse, Mexicaan, Spaanse, Ier en ik echt heerlijk geheten voor maar € 15.00 Incl. Wijn. Maar ook zo gezellig. Normaal sluit een Albergue om 22.00 uur, nu bleef de deur open. Saillant detail in deze is dat de cardio civile/ politie) ons inschreef voor de Albergue. We konden dus gewoon later terecht. Nu: 23.00 uur ga ik slapen na weer een fantastische dag/ avond.

Verlag van de 13e loopdag, Maandag 31 aug.

Men had voorspeld date de komende week alleen maar regen zouden krijgen.dus mijn. Regenjack boven in mijn rugzak gedaan.

Gestart om 07.00 uur. Om 5.00 was ik al wakker om de naastgelegen kerk ieder uur de klok slaat. Om 6 uur dacht ik, laat ik maar opgaan staan. Vanuit Santillana del Mar naar Comillas. Vroeger is eigenlijk niet goed want dan is het te donker om de (summiere) weg bewijzering te kunnen zien. Ik heb een goede dag gehad. Het parcours was mooi en zeer divers. Op het laatst ook weer prachtige zeezichten. Door kleine dorpjes waarvan de bar's voor een kopje koffie allemaal gesloten waren. Pas na 15 km. een geopende bar kunnen ontdekken voor de eerste Café con Leche met deze keer een stuk cake omdat ze de door mij zo gewenste chocolade croissants niet hadden. We hebben onderweg veel plassen gezien maar zelf gelukkig geen drup mogen krijgen.

Het was heerlijk loopweer. Voor het eerst niet zo warm. Ik denk zo'n 20 graden. Omdat voor een aantal bekenden dit plaatsje de laatste was in hun tocht zijn we, John en ik, ook maar gestopt. Eigenlijk hadden we nog zo'n 10 km. verder kunnen/moeten lopen. We kwamen aan om 12.15 uur. en hadden 23,4 km. gelopen. Ook weer een erg leuk en gezellig stadje direct aan de zee met een erg mooie Plaza. De rugzakken hebben we al bij Albergue neergezet, het is een oude gevangenis uit 1830. We waren nr. 8 en 9. Ze hebben maar 30 slaappleatsen, dus in ieder geval plaats voor ons. Zit nu op een terras met een glas heerlijke Verdejo uit Rueda.

Om 13,15 uur kreeg deze dag een andere wending. John kwam naar me toe en vroeg of we nog zo'n 8 km. willen gaan lopen. Lotte, de Engelse en nog een Spanjaard vonden het te vroeg. Ik dus ook en was al snel te porren om verder te gaan. Schoenen weer

vast, "natte" wandelshirt weer aan en gaan. Wachtende bij de Albergue stonden maar vreemd te kijken. Ik heb afscheid kunnen nemen van de bekenden welke vanaf hier naar huis gaan, en weer op pad. Het waren maar 8 km. Maar wat waren ze zwaar. Veel stijgingen en dalingen. Ik had me er niet zo op ingesteld. Ze hadden een reservering gemaakt in een privé Albergue, welke wel wat duurder zijn. Nu een kleine privé kamer voor twee personen, wel gewoon met stapelbed en geen zeepjes en handdoeken. Wat heel mooi is dat deze Albergue een terras heeft met uitkijk op "Picos de Europa. Een prachtig en beroemd gebergte. We zitten eerste klas. Uiteindelijk hebben gelopen tot La Revilla, dus 31,4 km. (Ipsv 26 km.) gelopen wat we niet van plan waren.

Nu 18,20 uur begint het voor het eerst te regenen, zitten op het terras onder de luifel. De temperatuur is nog heerlijk. Dus gewoon goed.

Voor het eerst slecht geslapen. Het was nog al een gammel bed en John sliep in het bovenbed nogal rumoerig. Het leek iedere keer Wel een aardbeving als hij draaide. Vannacht uiteindelijk Stevige hoosbuien met onweer. We hadden dus duidelijk angst wat het ons de volgende dag zou brengen. Verder Heerlijk gegeten met een zeer gevarieerd gezelschap. John de Irish man, een Fransman, Lotte uit Engeland, een Spanjaard en ikzelf. Dus zeer internationaal. Om 23,00 uur gaan slapen.

Verslag van de 14e loopdag, Dinsdag 1 september.

Vertrokken om 07,15 uur. van La Revilla naar Pendueles. 32km. Gelukkig alleen maar een paar druppeltjes regen die uit de lucht vielen. Was wel volledig bewolkt. Even later zag ik dat het 17 graden was. Op zichzelf heerlijk om te lopen. We hebben op wat regendruppels na gelukkig geen regen gehad. Wat wel enorm tegenviel dat we pas na 14,5 km. De eerste geopende bar tegenkwamen om onze Café con Leche te nuttigen. Ook geen chocolade croissant als ontbijt maar een stuk cake. Het was een zeer gevarieerde tocht met toch een fiks aantal vervelende klimmetjes. Het laatste stuk +/- 5km.) konden we kiezen tussen langs de weg of de kustroute. Natuurlijk kozen we voor de kustroute. Echt zoooooo prachtig, direct langs de afgrond, bijna ongebaande paden, tussen de koeien door. Zo mooi!

Om 14.30 aangekomen en 32 km gelopen. Totaal heb ik volgens het boek 383km van de 870 km. gelopen. Dus nog wel wat te gaan. Ik moet nog even uitrekenen welke de echt gelopen afstand via de GPS is.

De Britse Lotte en Spanjaard hadden een reservering gedaan voor deze Albergue en vroegen of wij ook geïnteresseerd waren. Graag zeiden we in koor, want dan heb je geen stres voor de slaappleats. Toen we aankwamen waren alleen onze slaappleatsen nog vrij, verder alles vol. Een hele authentieke Albergue met 14 slaappleatsen. Deze Albergue heeft geen prijs voor onderdak maar je kunt een donatie doen. We zijn ook uitgenodigd om vanavond gezamenlijk te eten en morgenvroeg te ontbijten. Het blijft heel bijzonder, maar schijnt toch rendabel te zijn. De gastheer vertelde dat ze vaak helemaal vol zitten maar gisteren slechts 1 gast hadden.

Deze verder middag en avond was zo gezellig. Vele verhalen, Veel gelachen,

uiteindelijk gingen we na een heerlijke maaltijd om 23.00 uur naar bed.

Onze planning voor de komende dagen. John wil/ moet zondag weer naar huis. We proberen zaterdag dan in Oviedo te zijn, nu nog zo'n 120 km. Moet lukken wanneer we per dag 30 km. afleggen.

Verslag van de 15e loopdag, Woensdag 2 sept.

Van Penduells naar Villahormes, zo' 27 km. Uiteindelijk Ribadesella. 46 km.

Om 6,30 uur opgestaan, ontbeten en toen om 07.15 uur op pad. Het was bewolkt weer en we hebben het de gehele dag weer droog gehouden. De meeste wilden weer de ruige kustroute (hele smalle paadjes, op en neer, zo langs de afgrond) doen maar daar had echt geen zin in. Met de Mexicaan en Spaanse vriendin hebben we de gewone route genomen. Na 14 km. Voor het eerst gestopt in het dorp/stadje Llanes. Daar op een terras een ontbijten genomen voor € 3,50. Café Con Leche, verse jus d'orange en stokbroodje Jamon serrano. Heerlijk en gezellig. Tegenover dit terras was de Post agentschap gevestigd. Ik dacht ik ga toch maar wat overbodige spullen, met name kleding per post naar huis sturen. Een doos gekocht, rugzak leeggehaald en uiteindelijk 2,3 kilo naar huis gestuurd. Het voelde gelijk een stuk lichter. Om 14,15 uur aangekomen in Villahormes. Men had deze Albergue voor ons, 7 personen gereserveerd. Ik was wat vooruit gelopen. Ik ben nu, 15,20 uur nog steeds de enige in De Albergue. Ik heb lekker gedoucht en omgekleed en maar even een tukje doen. Deze dag 27,5 km afgelegd. (Dus niet)

Rond 15,45 uur kwam vriend John binnen. In het dorpje konden we niet echt eten en de Albergue was zo ongezellig. John zei: kom op we gaan verder. Ik mij dus weer helemaal omkleden om te gaan lopen en mijn opgemaakte bed weer in te pakken. Ik zei nog, het risico om geen slaappleaats te krijgen is groot. Wij toch op pad. Toen we aankwamen waar we wilden overnachten bleek dat er nog maar 1 slaappleaats te zijn. En toen begon mijn grote teleurstelling. John zei dat hij die slaappleaats wilde hebben en liet mij letterlijk en figuurlijk in de kou staan. Ik moest maar alleen verder lopen op zoek naar een slaappleaats. En dat na 2 weken samen te hebben opgetrokken als "vrienden". Het was toen ongeveer 16,45 uur. Ik vond dat zo erg, temeer dat John mij uit die andere Albergue had meegesleurd.

Ik ben gelijk weer op pad gegaan op zoek naar een slaappleaats. Onderweg wel hotels tegengekomen maar die waren allemaal gesloten en kon daar dus ook niet eten (Ook niet in de buurt). Want dat wilde ik toch wel erg graag. Uiteindelijk nog zo'n 10 km. Extra/extra gelopen tot ik in Ribadesella aankwam. Een heel erg gezellig vissersdorpje. Het was toen 18,30 uur. Bij elkaar heb ik die dag zo'n 45 km. gelopen. Er was in dat stadje wel een Albergue maar dan moest ik nog eens 1 km. Lopen en daar had ik echt geen zin meer in. Ik dus op zoek naar een hotel. Voor € 35,00 had ik een mooie kamer, eigen douche en toilet en direct bij de vele restaurantjes. Heerlijk "weer" onder de douche, omgekleed en op zoek naar een gezellig restaurant.

Ik kwam bij een Restaurant wat me van buiten aansprak. Gezellige en heel gewoon en ook heel druk. Bleek een "duur" visrestaurant te zijn. Toch maar gedaan, mezelf even verwennen met een heerlijke vis-stew. Een grote schaal met allerlei vissoorten. En een fles mooie rode Ribera de Duero Crianza. Past wel niet zo bij mijn bestelde vis-stew, maar daar had ik zo een trek in.

Het is nu 22,00 uur en ga naar mijn hotel. De nog niet leeggedronken fles wijn neem ik maar mee. 22,30 uur, ik ga nu slapen. Na zo'n dag ben ik er wel aan toe.

Verlag van de 16e loopdag, Donderdag 3 sept.

Van Ribadesella naar Colunga, 25 km. Heerlijk om weer even alleen te zijn. Ook gisteren in het restaurant. De anderen willen niet al teveel geld uitgeven aan de maaltijd en ik soms wel. Ook tussen de middag, dan koopt men spullen in de supermarkt, of wat voor naam je er aan mag geven. Ik ga wel graag even op een terrasje zitten en een beaucadillo (weet niet of het het goed geschreven heb) met Jamon Serrano eten.

Pas om 08,15 uur wakker geworden. Had mijn wekker expres niet gezet. Op mijn gemak heerlijk ontbeten in de bar naast het hotel. Uiteindelijk om 09,15 uur op pad. Het had de gehele nacht volgens mij geregend en was het bij vertrek droog. Ik moet zeggen dat ik heel even had gedacht, ik blijf hier nog maar een dagje, misschien is het de volgende dag wel droog. Mijn regenjack aan broek had ik wel bij de hand want het zag er wel dreigend uit. En ja hoor, naar 30 min. begon het te regenen. Snel regenbroek en Jack aan en lopen maar weer. Gewoon Hollands weer.

Onderweg kwam ik drie Spanjaarden tegen, die even aan het uitrusten waren of de kaart aan het bekijken waren. Dat kan een reden zijn om even uit te rusten. Raakte in gesprek, bleken tot voor kort elkaar niet te kennen. Een man uit Burgos, vrouw uit Madrid en een man uit Sevilla. Na een gezellige communicatie en de opmerking van hun dat ik dit weer wel gewend ben, ging ik weer op pad.

Omdat het eerste gedeelte over keien paden en ander niet prettig begaanbare paden ging besloot ik maar naast de weg naar het volgende punt/ dorp te lopen. Het was wel een omweg maar anders is het doodvermoeiend en kans op uitglijden en blessures. Na ongeveer 1,5 uur begon het droog te worden en werd het steeds iets warmer.

Het was 14.00 uur dat ik aankwam in Colunga en had ongeveer 25 km. gelopen. Ik wilde en kon nog wel 10 km. Verder lopen maar ik wilde dan wel proviand bij mij hebben. Helaas waren net de zgn. Supermarkten dicht en durfde ik het niet aan zonder eten te zitten. Slapen kun je in principe overal. Ik kwam al een paar keer in contact met een jonge Brit en Oostenrijker. Die sliepen gewoon in het voorportaal van een kerk en gisteren in een leegstaand station. Op zichzelf heb ik daar geen problemen mee maar je moet wel voedsel en drinken bij je hebben. En wachten tot 16.00 uur vond inkwam te gortig. In dit stadje Colunga, overigens heel gezellig met kleine bars en restaurantjes, zijn geen Albergues.

Dus ik opzoek naar andere slaapgelegenheden. Ik heb mij onderkomen gevonden in een Hostel met bar en restaurant. Keurige kamer, douche/bad en toilet en prachtig uitzicht. De kosten vielen me ook wel mee t.w. 25,00 voor een eenpersoonskamer. Ik begin het wel luxe te vinden, maar de stres om geen slaappleats te vinden vind ik erger. In het restaurant heerlijk van een driegangenmenu incl. Wijn genoten voor € 10.00. Zou in Nederland niet uit kunnen. Ik moest wel wachten tot 21.00 uur want toen ging de keuken pas open. Om die rijd te overbruggen heb ik maar even een dutje gedaan.

Nog even een klein loopje door het stadje Colunga, gedaan voor de spijsvertering en toen kwam ik een oudere Fransman (67 jr) tegen die ik al vele dagen tegenkom maar nooit echt mee in gesprek kwam. Heel vervelend kwam ik ook nog een erg gezellige bar tegen met veel interessant uitziende mensen. Ik ben toch maar niet naar binnen gegaan anders had ik de volgende dag zeker niet vroeg op pad gegaan. rond 23.00 uur ben ik gaan slapen Mijn plan is wel om uiterlijk 07.30 uur te vertrekken. Ik van in ieder geval mijn wekker zetten.

Morgen moet ik wel zo'n 42 km. Overbruggen om een Albergue te vinden. Dus bijtijds naar bed en voldoende proviand en vocht meenemen. En dan noch is het maar de vraag of je een slaappleats kunt krijgen. De verwachting in ieder geval is wel dat het een droge dag wordt. Weerrader geeft nu aan dat het pas na 08.00 uur droog wordt. Even afwachten dus, maar ik heb wel de looptijd nodig.

Verslag van de 17e loopdag, Vrijdag 4 sept.

Van Colunga naar Gijón, 42km. Dat had ik in mijn hoofd omdat er na Villaviciosa (na 18km) geen slaappleatsen waren. Geen Albergues, geen hostels, geen hotels. Om 07,15 uur ben ik vertrokken met proviand uit de supermarkt. Natuurlijk de vorige dag gekocht. Ik op pad. Het was nog droog dus regenkleding opgeborgen. Echter na 30min. Begon het zachtjes te regenen, ik dacht dat gaat zo wel over. Van het wandelen wordt je bijvoorbeeld ook nat. Maar het werd wat heviger. Ik stoppen regenkleding aan en die heb ik verder de gehele tijd aan moeten hebben. Het bleef maar miezelen.

De route was werkelijk prachtig. Licht glooiend met toch wel een aantal pittige klimmetjes, weides, overal appelgaarden*, langs kleine verlaten dorpjes met veel op te knappen (vervallen) gebouwen. (HA, HA, HA) zeer idyllisch. Helaas hing er een lage bewolking om volledig van het uitzicht te kunnen genieten. Ook glibberige paden vol modder en gladde stenen. Ik ben zelfs een keertje onderuitgeleden. Ook vandaag heb ik ervaren dat alleen lopen bij tijd en wijle toch ook wel erg prettig is. Alleen vandaag heb ik "helemaal" niemand gezien om bv. onderweg een praatje mee te maken.

* Het gebied staat bekend om z'n appel Cider cultuur/ productie. In ieder restaurant wordt op een zeer speciale manier deze cider ingeschonken. De fles hoog houden en

dan in het glas op heuphoogte, inschenken

Om 11,00 uur kwam ik na 18,5km aan in Villaviciosa. Een redelijk gezellig uitziend stadje. Ik naar de toeristische informatie. Deze aardige dame vertelde dat tot Gijón, nog 24km extra er geen Albergue/ overnachtinglaatsen waren en dat er twee flinke bergen/ heuvels met flinke hoogtes op mijn pad lagen.

Ik dacht, Aad dat gaan we niet doen. Pal tegenover de zgn. VVV lag een leuk uitziend 2 sterren hotel. Ik naar binnen, zag er zeer gezellig en netjes uit, en vroeg wat een eenpersoons kamer koste. € 22,00, voor Pelgrims, zei zij. Ik kreeg ook nog een ontbijtpakketje voor de volgende bij. Ik was al snel verkocht. Een prachtige ruime kamer met alles er op en er aan. Ook de rest was zo sfeervol ingericht. Spullen in de kast te droge gehangen, heerlijk onder de douche.

Toen ben ik op mijn bed het brood en chorizo dat ik gisteren had gekocht voor de mogelijk lange tocht van vandaag en de overgebleven halve fles rode wijn uit Ribera del Duero Crianza, (aan te bevelen wijngedebied overigens) van mijn luch gaan genieten. Had ook zeker zijn charme. Nu, 12,45 uur ga ik even een klein dutje doen. Ik ben van plan rond 15.00 uur te gaan lunchen omdat ik ander weer tot 20,30/21,00 uur moet wachten. Dan wordt het zo laat om naar bed te gaan.

Hoewel zo vroeg hoef ik morgen ook niet op te staan want Gijón licht op 24 km. van hier. En daar wil ik toch wel overnachten. Dat zal ook wel weer in een Hostel of 2 sterren hotel zijn want de Albergue ligt ver buiten de stad. Ik moet zeggen, ondanks de charme van de Albergue bevallen me de laatste drie overnachtingsvormen me toch ook wel erg goed.

Na mijn middagdutje ben ik om 15,30 uur een beetje rond gaan lopen om te kijken waar ik zou willen gaan eten. In korte tijd heb ik wel 30-40 bars annex restaurants gezien. Veel erg gezellig uitziend. Op een gegeven moment liep ik langs een bar/restaurant en die zat helemaal vol. Ik dacht bij mezelf dat is niet voor niets.

Men kon daar o.a. Een dagmenu, drie gangen incl. Wijn, krijgen voor slechts € 8,00. Ik dacht bij mezelf dat moet ik maar doen, want die mensen zitten daar toch ook niet voor niks. Nou dat klopt. Het eten was prima en de wijn ook. Ik dacht ook nog bij mezelf anders had ik moeten wachten tot 20,30/21,00 uur en dan mijn tijd verdoen op een terras of in een bar. Nu ga ik gewoon wat eerder slapen.

Ik heb ook alvast een stokbrood gekocht voor morgen, onderweg in geval ik trek krijg. Ik heb nog chorizo over van vandaag. Daarnaast heb ik nog mijn lunchpakketje van het hotel.

Ik heb zojuist de foto's van mijn camera op mijn IPAD kunnen importeren. Ga nu proberen wat foto's bij mijn verhalen te plaatsen. Ik weet niet of dat nog bij reeds geplaatste verhalen kan. Na een laatste rondgang door het centrum, waar de ene bar /

terras helemaal vol zit en de andere geheel leeg. Wel een enorm gezellige sfeer. Twee bier, twee dubbele espresso mocht ik € 6,20 afrekenen. En een schaalpje olijven toe. Het is nu 21,50 uur en ik ga slapen.

Verslag van de 18e loopdag, Zaterdag 5 sept.

Van Villaviciosa naar Gijón, 28,5km. Om 7,45 uur vertrokken. Het was droog, half bewolkt weer. Wel nog wat koud dus, voor de eerste keer, over mijn T-shirt mijn dunne, grijze NY marathon shirt met lange mouwen maar aangedaan. Mijn Regenspullen dus maar opgeborgen. Het is mooi loopweer. Al snel heb ik mijn grijze shirt uitgetrokken en weer met mijn thermo T shirt gelopen, zoals alle dagen. Ik was In goede doen, de stevige (echt) steile heuvels gingen me vandaag goed af. De tocht liep door een mooi binnen landschap. Al snel kon je een splitsing maken om de Camino Norte (doorlopen langs de kust) of de Camino Primitivo die door een bergachtig gebied naar het zuiden gaat en aansluiting krijgt op de Camino Française. Ik heb gekozen om de Camino Norte te vervolgen mede omdat die door minder bergachtig terrein gaat.

Al snel werd ik ingehaald door een Fransman uit Parijs. Een tijdje opgelopen en wat gecommuniceerd. Hij liep 2-3 keer per jaar twee weken een stuk. Hij gaf ook aan dat vanuit de Dome, Midden Frankrijk het zo een mooie, wel heuvelachtige route is naar B.v Jean Pied de Port, het vertrekpunt van de Camino Française.

In een klein dorpje waren twee mensen, een man en een vrouw perziken aan het plukken. Ik zei ze gedag en reageerden of wij er een paar mee wilden nemen. Als zuinige Hollander zei ik toen direct ja. Ze zochten er een aantal uit en deed in mijn proviand zakje met het brood van gisteren en de chorizo. Ze waren klein maar wel lekker. Ondertussen was het ongeveer 24 graden geworden. Na een tijdje ging de Fransman er van door, zeker bergopwaarts had ik te veel moeite.

In Gijón aangekomen, 14,45 uur, een grote industriestad maar ook met prachtige boulevards. Ik op zoek naar de Spaanse VVV. Voor overnachtingsmogelijkheden omdat er geen Albergue was in Gijón. De Albergue van Gijón lag zo'n 3 km. buiten de stad. Ik liep door een straatje en zag een lichtreclame van Hostel. Ik naar binnen en voor € 22,00 heb ik een kamer met aparte badkamer. Zag er prima en schoon uit. En direct in het oud gedeelte van de stad. Heel centraal dus. Het enige jammerlijke daarvan is dat je geen, of niet zo snel mede pelgrimangers ontmoet. Dus hotelletjes soms erg prettig maar hoort er voor het Camino gevoel niet echt bij.

Na me opgefrist te hebben ben ik op zoek gegaan naar een leuk terras voor een fris glas witte wijn. Nu bleek dat daar ook een restaurant bij hoorde.. Ik kijken en zag dat men daar een drie gangenmenu incl.een fles wijn had voor € 12,00. Op het terras, gelegen aan een geweldig plein koste het € 14,00. Daar heb ik maar voor gekozen. Het was 15,45 uur. Anders had ik moeten wachten tot 20,00 uur om te kunnen gaan eten. En daar had ik niet zo een zin in.

Als voorgerecht heb ik gekozen voor de Paella. In deze Paella zat meer vis dan rijst. In Nederland kost zo iets al meer dan € 25,00. Veel Mosselen, ja echt grote, inktvis, garnalen, crabjes, scampies, kleine kreeftjes, en nog meer. Werkelijk overweldigend. Als hoofdgerecht heb ik gefrituurde groet sardines genomen. Als dessert ijs. Ik begrijp nog steeds niet hoe men het er voor kan doen.

Daarna wat rond gewandeld langs de boulevard. Daar was een zwemwedstrijd aan de gang in openwater. Zeer veel mensen op de been. Heerlijk zonnig, dus om te genieten. Ook in de vele straatjes in de oude stad zo veel bars, terrassen. Allemaal vol en Veel geflaneer. Wat een sfeer!! Daar hou ik wel van, maar dat is al bekend. Morgen richting Avilès, 25,5km.

Als ik terugkijk op mijn tot heden gelopen tocht heb ik alleen maar een zeer schoon land gezien. Ze goed onderhouden. Eigenlijk alleen maar welvaart, luxe, mooie huizen. Wanneer ik dit zie gaat het "erg" goed met Spanje. Gelukkig maar. Ook B.v afvalbakken, trapleuningen en vele andere voorzieningen zijn allemaal gemaakt van hoogwaardig roestvrij taal. Ook ziet men overal groene containers staan voor vuil. Ook in de middle of nowhere. Kunnen we wat van leren. Bij ons zijn het vaal kleine afvalbakken welke puilen van het vuil, wat dan op de grond terecht komt.

Merel, onze dochter, vroeg mij: Pappa heb je al een rustdag genomen. Moet je niet uitrusten. Toen reageerde ik van, ja want gisteren heb ik "maar" 18 km. gelopen. Ik heb nog geen enkel gevoel dat ik moet rusten. Omdat ik vaak toch bijtijds stop heb ik voldoende tijd om de stad (jes) of dorpjes te bekijken. Alleen dat is al heel ontspannend, zeker wanneer je ergens gaat zitten. Dat is ook uitrusten toch.

Verslag van de 19e loopdag, Zondag 6 sept.

Vertrokken om 07,25 uur. Van Gijón naar Avilés. 25 km. 4,46 uur, 5,26 k/u

In het boek stond aangegeven dat er geen verfrissingsposten ed. waren gedurende dit traject. Dus mijn oude brood en chorizo bij de hand gehouden en voldoende water. Er was volop bedrijvigheid in de stad. De uitgaansgelegenheden waren zo een beetje aan het sluiten. Er liepen zo veel jongelui op straat. Vooral veel jonge vrouwen. Het was echt heel erg druk. Omdat ik de indruk had dat men al de nodige alcohol achter hun kiezen hadden voelde ik me niet echt prettig. Om buiten de stad te komen was het nog zeker 2-3 km. lopen. Ik heb in die tijd wel minimaal 20 bars en bakkerijtjes gezien die open waren. Dus al snel een Café con Leche besteld en mijn gisteren gekocht 2 stuks chocolade croissants opgegeten en toen verder op pad.

Het was en tocht met twee gezichten. Het eerste gedeelte langs prachtig, glooiend landschap. Het was 13 graden, best nog wel fris. Toch maar gaan lopen met mijn thermo onder T-shirt. Al snel werd het warm, geen wolkje te bekennen. De zon brandde al snel op mijn kuit en nek.

Het tweede gedeelte voer langs zware industrie. Staal, erts en ijzergieterijen. Een

aantal waren in gebruik (Op zondag). Lopend op een provinciale weg met direct links een autosnelweg en rechts de vele fabrieken. Niet echt gezellig om te lopen. Gelukkig kwam er een beetje wind opzetten. Dat maakte het lopen wat aangener.

Rond 11,00 uur passeerde ik, pal tegenover zo'n fabriek, toch een bar/restaurant. Echt midden in het veld. Mijn gevoel zei dat ik wel aan een biertje toe was. Dus maar naar binnen gestapt en er een besteld. Gelijk maar mijn twee dagen oude stokbrood en 4 dagen al uit de koelkast bewaarde Chorizo. Het smaakte me heerlijk en deed me goed. Om 11,45 uur ging ik weer op pad. Ik had zo'n 6 km. te gaan om in Avilés aan te komen. 12,50 uur was ik op plaats van bestemming, de Albergue. Gelukkig hoefde ik niet zo lang te wachten totdat deze opening: 13,00 uur. Voor het eerst kwam ik weer Pelgrims tegen die ik al eerder was tegengekomen. 2 mannen uit Polen, die alleen maar Pools spreken. Wel even leuk, maar praten met handen en voeten.

Na me opgefrist te hebben ben ik de oude stad in gegaan. Een hele authentieke oude stad met veel smalle gezellige straatjes met de nodige bar's, restaurants en terrasjes. En dan nog op verschillende plaatsen in het oude gedeelte. Iedere keer weer een verrassing een plein vol terrasjes te zien.

Prachtige oude panden en prachtige kerk. Avilés is ook bekend om het Internationaal Cultuurcentrum Oscar Niemeyer. Met restaurants, expositieruimtes, vergaderzalen etc. Ontworpen door de beroemde Braziliaanse ontwerper Niemeyer (niet echt een Braziliaanse naam). Geopend in 2011 maar niet erg succesvol wat ik heb gelezen. Ik begrijp dat wel, de bezoekers moeten de auto in een parkeergarage plaatsen en nog zeker 500/700 meter lopen, ook nog over een zigzag- loopbrug. Hoewel er ruimte voldoende is, is er geen directe aanrijroute en parkeerplaats er naar toe. Dan maak je het de mensen toch vaak moeilijk.

De Albergue kostte me maar € 5,00 dus maar op zoek naar een interessant restaurant. Zo een sfeervol restaurant gezien. Het interieur bestond uit allemaal zeer grote wijn, of Cider vaten waar men met zeker 10 personen in kon eten. Een menukaart (met afbeeldingen) zo groot, zo divers. Zo veel Tapas gerechten, zeer veel vis, vleesgerechten en kaasschotels. Hier kan ik nog wel een jaar lang eten zonder dat ik hetzelfde heb gegeten. Eerst maar een fles Albariño uit Rias Baixas besteld. Ik dacht die gaat deze dag toch wel op. Toen besteld, gefrituurde groene pepertjes en een schaal met reepjes Manchego kaas met ansjovis. Ik zei tegen de ober, misschien straks ook nog de gefrituurde visringen. Deze man verzekerde mij dat dit al heel veel was. Dat bleek ook al snel. Het was zoooo lekker, maar echt te veel. Na 2 uur heeft de ober het restant, wat ik nu al schrijvend samen met het restant heerlijke wijn aan het verorberen ben, ingepakt. Het is nu 18,45 uur. De zo'n schijnt nog heerlijk en er waait nog steeds een klein beetje wind. Heerlijk.

Volgens het boekje staat morgen een tocht van 43,1 km op het plan. De eigenaar van

de Albergue zegt dat het "maar" 39km. is omdat het pad nu wat anders is. Dan zou ik zeker om 06,00 uur moeten vertrekken. Maar dan is het gewoon nog donker en het gevaar de route aanduidingen niet te zien en verkeerd te lopen is wel erg groot. Ik heb nog een paar uur om daar over na te denken. Nog even goed het routeboek doorlezen. Wordt vervolgt.

Na een espresso double en een bier ben ik om 22.00 uur gaan slapen. Ik ben toch van plan om op 06.00 op te staan en dan rond 06,30 uur te vertrekken en kijken waar ik kom. Ik heb brood en water bij mij. Misschien dat ik morgenochtend vroeg nog een bakkertje tegenkom voor mijn chocolade croissant en evt. Café con Leche. Straks weet ik meer.

Verslag van de 20e loopdag, Maandag 7 sept.

Van Avilés naar Soto de Luiña, 43/39 km. Uiteindelijk 32 km. geworden.

Daadwerkelijk om 06.00 uur opgestaan en om 06.25 uur op pad. Het was nog pikkie donker. Omdat in het routeboek al stond aangegeven dat de bewegwijzering, zeker in het begin, niet helemaal op orde was ging ik maar op mijn gevoel af en een beetje op de plattegrond. Dat ging dus helemaal fout, op een gegeven moment zat ik in het uitgestrekte havengebied. Ik maar vragen en de route volgen. Uiteindelijk heb ik 5 km. omgelopen. Veel langs de weg gelopen, heerlijk met al die uitlaatgassen. Ik kwam gelukkig wel een aantal pelgrimangers tegen. Het was een stralende hemel, dus gewoon warm.

Op een gegeven moment gingen we weer van de weg af, het bos in. Ja het bos in gestuurd! Een prachtige route en uiteindelijk ging het weer fout. Ik had ergens links af een bospad in ontmoeten maar heb het over het hoofd gezien. Hier heb ik uiteindelijk geen spijt van gehad. Ik kwam in een authentiek, romantisch vissersdorpje uit t.w. Cudillero. Het was toen 13.00 uur. Ik had toen al 32 km. gelopen. Het had gewoon zo moeten zijn! Het leek wel een vakantie middag/avond.

Niet dat ik er nog geen 10 km had kunnen lopen, maar dit vissersdorpje straalde zo veel sfeer uit dat ik direct naar de VVV ben gegaan voor onderdak. Men had wat pensions aangegeven. Vlak daarvoor was ik bij een Hotel gaan vragen wat de prijs was. Toen ik bij het pension aankwam waarvan de prijs € 30,00 was bleek het vol te zitten. De prijs van het hotel was € 40,00. Ik dacht snel beslissen en heb maar van dat aanbod gebruik gemaakt. Het was. incl. Ontbijt maar dat kan pas genoten worden vanaf 08,00 uur. Even nadenken of ik daar op wil wachten. Mijn volgende doel zou 25 of 40 km. zijn. Ik denk dat ik gewoon ga ontbijten en voor de 25km. ga.

Pal tegenover het hotel, net niet in het echte centrum, was een leuke bar/ restaurant. Ik dacht, even een wit wijntje halen. Ik allemaal mensen om me heen met heerlijke schotels eten. Nog even wachten en toen toch maar besloten daar aan mee te doen. Met 3 heerlijke glazen wijn (Ribera del Duero) moest ik € 13,00 afrekenen. Wat een Straf!!

Toen maar siësta gehouden tot 19,45 uur. Heerlijk hoor! Toen nog lekker heen en weer gelopen door het dorp. Wat een gezelligheid, overal veel mensen op de terrassen, in de bars, vooral de kleinere. Ik ook maar weer in mijn stamkroeg gegaan. Een paar lekkere wijntjes met wat Pinchos. Meer had ik niet nodig.

Wat me ook zo opvalt, niet allen vandaag dat er zo laat nog zo veel kleine kinderen bij hun ouders zijn. Het is nu 23.00 uur en ik ga proberen te slapen. Ja, proberen want het is nog zo druk op straat en men is nog zo luidruchtig. Als het helemaal niet lukt zal ik mijn oordoppen in moeten doen wat in de Albergues niet hoefde. Uiteindelijk mijn raam maar dicht gedaan.

Verslag van de 21e loopdag, Dinsdag 8 sept.

Doel: van Cudillero naar Cacdavedo. 35,5 km. 5k/uur. Uiteindelijk kon ik toch om 06,45 uur ontbijten. Om 07,10 uur vertrokken. Moest gelijk flink klimmen van van zeeniveau weer op hoogte te komen. Er waaide een gure wind wat zeker ruim een uur duurde. Daarna werd het weer een warme dag. Gelukkig had ik wat verkoeling van de bomen. Het was vandaag alleen maar stijgen en dalen. Gelukkig niet van die korte, hele stijle. Zowaar ben ik vandaag lopende Pelgrims tegengekomen. Verder wel redelijk veel fietsende. Mijn doel was Cacdavedo, zo'n 35 km. verderop.

Daar was een Albergue, met enig nadeel dat in mijn routeboek stond dat er slechts 8 slaappleatsen waren. Het ging voorspoedig, na een paar stops voor de Café con Leche en mijn biertje met Bocadillo met Jamon, schoot het al lekker op. Om 15,00 uur was ik Cacdavedo aangekomen. Nu maar de Albergue opzoeken. Er was. Nog 1 slaappleats over, wat was ik een gelukkig man anders had ik een hotel (in dit kleine plaatsje?) moeten zoeken of doorlopen (Er waren 1 slaappleatsen beschikbaar). Ook de 2 Polen en 2 Italianen welke ik nog wel eens tegenkwam.

Lekker onder de douche en hup naar de enige bar annex restaurant van het gehucht. Omdat de keuken om 16,30 uur dicht ging heb ik toch maar het Pelgrimsmenu genomen. Anders had ik moeten wachten tot vanavond. Maar dan is het zo kort tot het slapen gaan. Wel weer een tientje armer, dat compenseerde gisteren een beetje. Maar dat viel onder de categorie vakantie. Nu ik dit schrijf heb ik 600 km. gelopen, dus het grootste gedeelte is achter de rug, HA HA. Nog 270 km. te gaan, als alles goed gaat en ik ook geen aanduidingspijlen mis.

Op het moment dat ik zit te eten (16,00 uur) heb ik wel 15 pelgrimangers voorbij zien komen, zoekende naar een overnachtingsplaats. Zoveel heb ik onderweg nog niet gezien. Bij nader onderzoek bleek dat er ook nog een privé Albergue in het dorpje was. Aan de praat geraakt met een man uit Schotland en een vrouw uit Tsjechië. Was wel weer leuk.

Verslag van de 22e loopdag, Woensdag 9 sept.

Van Cacdavedo naar Luarca en verder? Geen ontbijt, geen bar voor de koffie en

toebehoren. Of dat zo bijzonder is, dus nee tijdens deze Camino. Ik heb wat overgebleven stokbrood meegenomen van het menu. Dus daar begin ik maar mee met water uit de kraan. Het is 07,10 uur, nog donker dus ik had besloten langs de weg te lopen om niet de verkeerde route te nemen. Na een half uur werd het al lichter. De eerste stukjes stokbrood heb ik al lopend verorberd.

In eerste instantie was naar het schilderachtige vissersdorpje Luarca. Ongeveer 16 km. Het was een bewolkte dag en het eerste uur een enge wind. Daarna werd het aangenamer. Na zo'n anderhalf uur kwam ik langs Hotel Canero, helemaal afgelegen. Daar mijn ontbijt genuttigd, koffie met stokbroodje rauwe ham. Toen op weg naar Luarca. Een leuk vissersplaatsje, maar het was nog te vroeg om te stoppen. Daar wat rondgelopen en 2 dubbele espresso genomen. Afrekenen: € 2,30 totaal.

Toen maar op weg gegaan naar Piñera want daar was de eerstvolgende Albergue. Het was drukkend warm. Onderweg ook nog even een regenbui gehad. De regenhoes maar snel over de rugzak. Zelf was ik toch al nat van het lopen dus regenjack was ook niet nodig. De regen was nl. niet zo hevig. Onderweg bij klein dorpje een pad rond de kerk een pad van leisteen. Het had dus pas geregend. Ik ben Daar op uitgedleden, was niet zo fijn, wat schaafwonden en gebroken brillenkoker.

Na Luarca nog een stukje langs de weg gelopen en op een gegeven moment de toeristische route genomen. Wel heel mooi tussen de weilanden met enkele huizen. In het routeboek stond al dat de markering te wensen over liet. Dat heb ik geweten ook nu ben ik weer verkeerd gelopen. Zo'n 2 km. Op naar Piñera, (90 inwoners) een Albergue met 20 bedden in een oude school. Ik moest me bij het begin van het dorp bij een woonhuis aanmelden. Daarna nog ongeveer 2 km lopen om bij het schooltje te komen.

Daar twee Duitse jonge vrouwen tegengekomen welke ik ongeveer 10 dagen geleden voor het laatst had gezien. De Albergue was voor de helft gevuld met Pelgrims. In dit gehucht alleen een kerk, de Albergue, wat woningen en een winkeltje. Dus geen bar en restaurant. Nadat ik me opgefrist had snel naar het winkeltje, het was 15,30 uur. Straks sluit het om 16,00 uur en dan heb ik helemaal niets. Niets te drinken en niets te eten. Voor €14,50 inkopen gedaan waaronder een fles wijn, zak taco chips kaas, brood, vleeswaren, kaas en yoghurt. Wanneer ik in een restaurant ga eten ben ik voor dit alles niet meer kwijt dan € 10,00. Dus een "dure" dag. De Overnachting koste me € 5,00. En ook geen internet. Inkomen wel zeggen dat ik nu een mooie Albariño heb gekocht die wel €5,00 duurder was dan de wijn welke ze bij een menu schenken.

Rond 18,00 uur zal ik mijn avondeten gaan voorbereiden. De fles wijn is al voor de helft leeg en de zak taco chips al geheel. Mijn menu bestond uit een broodje met gedroogde ham en plakje kaas. Als dessert 2 bekertjes yoghurt met vruchten. Ondersteund met mijn mooie Albariño. Vol goede moed om 20,00 uur de nacht in.

Verslag van de 23e loopdag, Donderdag 10 sept.

Van Piñera naar Papia de Casariego. 27 km. Ondanks dat ik mijn oordoppen, vanwege het verkeer van de weg, heb Ik zoouo slecht geslapen. Ondanks mijn oordoppen hoorde ik continue vliegjes/muggen om me heen. Gingen op mijn voorhoofd zitten. Ik had overal jeuk. Het was een ramp. Op een geven moment was ik klaarwakker. Ik op mijn horloge kijken, toen bleek het pas 01,00 uur. te zijn. Ik had zo gehoopt dat het bv. 06,00 uur was want dan kon ik opstaan. Dus niet. Ik hoorde van anderen dat zij ook zo slecht geslapen hadden. Op mijn gemak ontbeten met de overgebleven 2 van de 4 vruchtenyoghurtjes.

Toen maar op pad. Uiteindelijk was het vrij laat tw 07,45 uur. Het was al licht, dus de markeringen goed te zien. Zeer donkere wolken hingen boven mijn hoofd dus dat beloofd weinig goeds. Chet viel gelukkig wel mee. Geen regen gehad en langzamerhand klaarde het wat op. Het was zelfs benauwd om te lopen. Na het eerste gedeelte langs de weg gelopen te hebben ging de route langs mooie gedeeltes.

Rond 13,15 uur kwam in in het vissersdorpje aan. Een heel sfeervol, klein vissersdorpje met een klein haventje. Heel gezellig. Bij de Albergue aan het begin van het dorpje , het was toen rond 13,30 uur, stond dat je de sleutel kon ophalen bij de VVV. Ik snel de ze opzoeken want er stond dat deze om 14.00 uur dicht ging tot 17.00 uur. Gelukkig net op tijd. Je mocht geven (een bedrag) wat het je waard was. Buiten dat het er keurig uit zag was het uitzicht zo mooi. Het lag aan de rand van een bergenrif, met zoeken mooi uitzicht op de rotsen en de zee. Na het gebruikelijke ritueel ik naar de gezelligheid. Al snel vond ik bij het haventje een gezellig terras. Daar wat gefrituurde calamaris genomen en wat wit druivensap. Het leek wel vakantie. Hierheen ok nog niet direct weg.

Het is nu 16,45 uur en ga deze schrijverij beëindigen en op mijn blog zetten.

Verslag van de 24e loopdag, vrijdag 11 sept.

Van Tapia de Casariego naar Gondán. Het werd San Xusto 37,5 km. Heerlijk geslapen en geen last van die vervelende muggen/vliegen. Om 06,00 uur werd mijn nachtrust verstoord door een vuilniswagen met oranje zwaailicht. Deze Albergue lag echt vrijstaand aan het begin van het dorp en ik heb het flauwe vermoede dat men gewoon iedereen wakker wilde maken, om wat voor reden ook. Want vuilbakken stonden er niet. Maar goed ik was gelijk wakker en ben "rustig" gaan opstaan. Op 07,10 uur ben ik op stap gegaan. Nog even terugkomen op Tapia de Casariego.

Ik denk, weet het al bijna zeker dit, vissersdorpje Tapia de Casariego, en zijn waterrijke omgeving, zijn verschillende baaien het mooiste is wat ik ooit heb gezien. En dat is niet weinig. Wat een sfeer, wat een diversiteit aan uitzicht, Zoouo mooi. Toeval bestaat niet maar ik heb 3 kilometer voordat ik aankwam in Tapia de Casariego, een foto gemaakt van een onbewoond huis in Campos, wat mij enorm intrigeerde. Nogmaals, ik denk toeval bestaat niet!

Zoals gewoonlijk om 07,00 uur is het gewoon donker. Ik wilde het eerste gedeelte

lang de weg lopen om niet het juiste pad te kunnen vinden. Vlak voor de afslag passeerde een wandelende Spanjaard en zei mij dat ik "hier" af moest slaan. follow me, zei hij en dat deed ik maar. Geen spijt van gehad want deze route was zo mooi, zo mooi, (ja 2x). Helemaal langs de kust, (+/- 50 mtr. Hoogte) maar gelukkig wel vlak. Het was zo mooi, ik kreeg hier weer het gevoel dat ik miste van de Camino Française. Het gaf me zo veel energie en het gevoel dat je de gehele wereld aankan. Ik moet zeggen het was heel emotioneel. Het was een stralende hemel dus zou weer een warme dag worden.

Om 08,30 uur liep ik langs een hotel/bar, midden op een punt van een rif. Ik een Cafe con Leche besteld en buiten op het terras gaat zitten. Ik heb toen ook mijn van gisteren bewaarde brood opgegeten. Ik had daar wel uren zitten kijken naar de zee. Ieder moment was anders. Wanneer je een weekje tot rust wilt komen, ga hier naar toe. Wanneer we praten over emotie, dit is emotie. En daar doe je het voor. Wanneer er iemand is die daar met mij over wilt praten, dan graag. Omdat ik nog wat kilometers wilde afleggen ben ik toch maar weer op pad gegaan. Ik liep op vleugeltjes. Bah wat eng hè. Het was wel een mooie afsluiting van de route langs de kust.

Het tussenpunt van vandaag was de plaats Ribadeo. Daar heb ik bij de lokale bakker een soort bolus, rond met krenten en geglaceerd en een chocolade croissant gekocht. Deze heb ik heerlijk op de trap van de markthal zitten opeten. Een bankje was er nl. Niet inde buurt. Maar even gezellig. Vanaf hier ga je de kust verlaten en zuidwaarts lopen richting het laatste gedeelte samen met de Camino Française. Het tweede gedeelte was Wel heel zwaar. Veel hoogte verschillen en niet één keer maar meerdere. De omgeving was wel weer heel mooi. Niets langs de weg, alles over paden.

Mijn doel was Gondán want daar was een Albergue. Onderweg voor het eerst twee Pelgrims ontmoet. Een Duitse vrouw en man. Even samen opgelopen, maar hun tempo was voor mij te laag. Ik verder. De route aanduiding was niet overal duidelijk, of ik lette niet goed op. Op een gegeven moment liep ik op een pad en wilde rechtdoor lopen. Een boer op een tractor toeterde en toeterde. Hij wenkte dat ik naar rechts, naar "boven", wat ik zo haatte, moest lopen. Gelukkig maar anders had ik zeker de (On) nodige km's. gemaakt. Wat was ik die boer dankbaar.

Toen ik daar aankwam stond daar een prachtig gebouw tussen werkelijk niets. Een paar huizen en dan hield het op. Ik naar binnen. Niemand daar behalve een Duitse meneer die daar buiten op de bank zat. Het was een onbemande Albergue, goed ingericht, een mooie zaal met keuken en tafels om er een gezellige avond van te maken. Één ding ontbrak, er was geen winkel om spullen in te kopen zoals eten en drinken. Het eerste restaurant/bar was 2 kilometer verder en de eerste Albergue op 5,5 km. We moesten dan wel nog een echt flinke heuvel over.

We keken elkaar aan en zeiden, laten we maar gaan. Ik had er toen al 35km. op zitten maar was wel fit. Overigens iedere morgen heb ik gewoon weer zin om op pad te gaan. Geen moment van, nu even niet. En dat na 700 km. Ook mij blijft het verbazen. Tot op heden geen blessures helemaal Niets. Wel vooraf, door mijn ervaringen van het marathonlopen wist ik welke tenen en hiel ik met sporttips moest afplakken. En natuurlijk goede schoenen.

Ok, wij samen verder. Ons doel was Villanova de Lourenz. Na ruim 2 km. Kwamen we door een gehucht wat net eens op de kaart staat. We wisten dat daar een restaurant was en bij binnenkomst zagen we een huis met bordje: Albergue Peregrinos. Ik dacht bij mezelf, ik ga niet verder want een paar honderd meter verder zag het restaurant.

Ik naar binnen. Het zag er goed uit en behoefte niet te betalen maar mochten wel een donatie doen. Van een dame uit Ukraine, die daar al was, hoorde ik dat het restaurant om 15,30 uur ging sluiten. Wij kwamen daar aan om 15,20 uur. Omdat ik liever vroeger ga eten dan pas na 20,00 uur, omdat men toch al vrij vroeg gaat slapen, in een sprint naar het restaurant. Nog niet onder de douche geweest, maar ja. We konden nog net van het dagmenu gebruik maken. Lekker gegeten met een fles lekkere wijn. En dat voor maar xxxx. Ik mag dat niet ieder keer zeggen van mijn dochter Merel.

Om 17,00 uur ik gaan douchen en daarna van een siësta gaan genieten. Om 19,00 uur naar buiten gegaan en daar zaten groepje van zo'n 8 man en een van hen had een plastic tas met bier. Dat wist ik niet en vroeg spontaan : "biertje"?. En toen kreeg ik een biertje aangereikt. Super gezellig. Uiteindelijk nog even naar de Bar om te kijken of er internet aanwezig was. Daar hadden ze dus nog nooit van gehoord. Niet direct noodzakelijk om dit verhaaltje schrijven. Het is nu 21,00 uur en ga nu naar de Albergue. Het regent nu, dus droog over zien te komen. Dus nog even wachten. Omdat hier geen internet is kan ik ook niet zien wat de weersverwachting voor morgen is. We zien wel.

Verslag van de 25e loopdag, Zaterdag, 12 sept.

Van San Xusto naar Gontán. 37,5 km. Heerlijk geslapen want ik had een soort anti insecten spul op mijn armen en gezicht gesmeerd. Ik was al om 06.00 klaarwakker. Maar ja, wat wil je als je al om 22,00 uur in je bed ligt. Omdat ik gelijk het bos in werd gestuurd heb ik gewacht tot 07,30 uur om te gaan lopen. Ik wilde weer niet het risico lopen om verkeerd te lopen. Het regende, dus regenjack en broek aan. Ik het het als geen probleem ervaren om in de regen te lopen. Alleen een beetje uitkijken om niet weer uit te glijden. Gelijk al een flinke berg-heuvel beklimmen. Gelukkig was er in het volgende dorp, een uurtje later, al een bar open voor mijn CcL en chocolade croissant. Rond 11,00 uur kwam ik in het kleine stadje Mondoedo. Een klein plaatsje met een mooi plein met even mooi terras. Ik daar een biertje besteld en mijn even te voren ingekochte "heerlijke" ambachtelijke stokbrood met Jamon Serrano daar

opgepeuzeld.

Op pad naar Gontán, bijna vergelijkend met het eerder genoemde gehucht. Ik moest een klim doen van 15 km. en flinke hoogte overwinnen. Het vervelende was dat er ook nog vele stukken zaten met dalingen. Die moest je ook weer, voor de tweede keer omhoog. Het was echt een zware dag. Op een gegeven moment dacht ik, ik stop. Maar ik moest wel naar boven om uiteindelijk mijn doel te bereiken. Dus ophouden bestond niet. Met mijn handen op mijn knieën drukken om uiteindelijk naar boven te komen. Er bleek maar geen einde aan te komen. Eenmaal boven gekomen dacht ik, nu nog maar een makkie. Dus niet. Steeds weer omlaag en omhoog. En het dorpje steeds maar niet in zicht. Het was 15,00 uur toen ik uiteindelijk blijde Albergue aankwam. De mooiste en schoonste welke ik tot nu had gezien. Ingeschreven en toen naar boven en bed uitzoeken. Er was een bovenbed beschikbaar en ik vroeg de vrouw die op het onderste bed lag of ik op het bovenste bed mocht slapen. Zij zei, als u dat wilt. Ja natuurlijk wil ik dat! Op dat moment vroeg een ander vrouw die naast haar een bed had om te gaan slapen of ik uit Nederland kwam. Het eerste wat ik dacht, is mijn Engels zo belabberd. Voor deze dame, José uit Zutphen, was ik de eerste Nederlander welke ze tijdens de Camino had ontmoet.

Het eerste contact was gelegd. Op zoek naar een supermarkt en evt. een bar/restaurant waar we zouden kunnen gaan eten. In de supermarkt kwamen we er al snel achter dat we met een, of twee flessen wijn, brood, blikje tonijn, pakje Chorizo en kaas een heel eind kwamen. In de Albergue, waar de ruimte was om evt. te koken en je eigen spullen te nuttigen, wij aan tafel. Het was een groot feest. De wijn een beetje delen en toen waren de twee flessen wijn op. Toen kwam een Italiaan, die ik al een paar keer had gesproken en liet zien dat de flessen leeg waren. Toen bood hij aan, omdat hij nog naar de supermarkt ging om bier te halen om voor ons nog een fles wijn mee te nemen. In koor zeiden we: ja graag. Ook die fles is leeg gegaan, maar we hebben wel gedeeld. Het is nu 22,50 uur, iedereen is al in volle rust en wij moeten heel zachtjes onze slaappleats weten te vinden. Wordt vervolgt.

Verslag van de 26e loopdag, Zondag 13 sept.

Van Gontán naar Vilalba. 20 km. En toch verder! (Torre, 31 km.) 4,9k/u.

Heel erg lekker geslapen. Het schijnt die nacht enorm geregend te hebben, gelukkig heb ik daar niets van gemerkt. Omdat het maar 20 km. zou zijn besloten we wat later op te staan. Uiteindelijk vertrokken we, een man of 6, om 08,30 uur. Het was droog, maar nog geen tien minuten later begon het toch te regenen. Snel onze regenkleding aan. Het heeft tot ongeveer 11,00 uur geregend en er stond een vieze koude wind. Toen klaarde het weer gelukkig op, licht bewolkt maar ook een betere temperatuur. Dus snel de regenkleding uit.

Ik had afgesproken om met de vrouw uit Zutphen (José) samen op te lopen. Het waren toch maar 20 km. Ook al zag het op de kaart er nog al vlak uit waren er toch weer van die vervelende klimmetjes. Om 12,55 uur kwamen we bij de Albergue van Vilalba aan.

Een prachtige nieuwe Albergue naast een brandweerkazerne. Ik denk dat dit gebouw erbij hoorde. De Albergue ging om 13,00 uur open en iedereen bleef daar overnachten.

Ik vond het helemaal niks. Het lag op een industrieterrein ongeveer twee kilometer van het stadje af. Verder geen voorzieningen dus ik dacht ik loop door naar het stadje en zoek daar een hostel. Daar aangekomen zag alles er zo triest uit dat ik dacht, Aad gewoon doorlopen. Het volgende stadje lag 20 km. verder en tussenin waren geen voorzieningen om iets te drinken of te overnachten. Het weer was lekker, wat zonnig, dus gewoon gaan. Na zo'n 12 km. kwam ik langs een truckersrestaurant met pension. Dat zag er zo gezellig uit, het was toen 15,30 uur. Ik dacht, Aad gewoon stoppen. Anders had ik tot 17,00 uur moeten doorlopen, wat ik wel gemakkelijk had kunnen doen. Maar ik vond dit zo gezellig, en daar gaat het toch ook om.

Ik heb een prachtige kamer met ligbad waar ik gretig gebruik van heb gemaakt. En dat incl. ontbijt voor maar € 20,00. De keuken was al gesloten, dus ik moet wachten tot 20,30 uur voordat deze weer opengaat. Na twee wijntjes en dit geschreven te hebben ben ik maar weer mijn siësta gaan houden.

Gelukkig had ik mijn wekker gezet anders was ik zeker de nacht doorgeslapen. Maar ja, gisteren was het voor een Pelgrim redelijk laat. Ik om 20,30 uur naar beneden. Ze hadden best wel een uitgebreide menukaart. Op mijn kaart stond ook een menu voor € 10,00 incl. een fles zeer acceptabele wijn. Keuzes uit min. 6 gerechten in iedere gang. Dus niet een grote pot met eten voor die prijs. Ik ben begonnen met een heerlijke, rijk gevulde vissoep. Schaal vol tot je genoeg hebt. Ik heb wel drie grote borden opgescheept. Oh, wat lekker. Als hoofdgerecht heb ik Chipirones (inktvis) besteld. Ook zo lekker. Als dessert ijs toe. Ik begrijp nog steeds niet hoe het uitkan. Het wordt toch weer laat voor deze Pelgrim. Het is nu 22,15 uur. En ben nog niet naar bed. Ik ga morgen voor het eerst mijn tweede setje ondergoed gebruikt. Het gewassen setje wil niet drogen met dit weer. Want het regent nu weer.

Een andere bijkomstigheid mijn vanmiddag ingekochte brood en chorizo en choc. Croissant zit nog in mijn tas. In mijn hotelletje zit ook nog een ontbijt dus dat wordt pas in de middag nuttigen. Maar goed ik kwam gelukkig niet in de situatie dat ik het nodig had omdat er verder niets te krijgen was.

Wat mij ook opgevallen was is dat van een tegenover mij zittend stel de fles wijn leeg was er dan komt gewoon een tweede fles op tafel komt. Aan het eind nog even met deze Spaanse mensen gesproken. (Meer gecommuniceerd) ze spraken totaal geen andere taal. Met handen en voeten en een stukje papier hadden we de mooiste communicatie. We begrepen elkaar. Ik kan daar zo van genieten.

Gisteren bv. ook een groep van vier Spaanse Pelgrims van rond de 25 jaar tegengekomen en spraken ook helemaal geen Engels of andere taal dan Spaans. Het is nu 23,00 uur, de hoogste tijd om te gaan slapen.

Verslag van de 27e loopdag, Maandag 14 september.

Van Torre naar Miraz. Slechts 25 km. Langer kon niet, anders had ik 50 km. moeten lopen. Van het ontbijten kwam niet veel terecht want daar was geen voorziening voor. Dus maar een café con Leche met een chocolade croissant en dan maar weer op pad. Het was ondertussen 08,00 uur. Eerder opstaan had niet veel zin want 25 Km. lopen duurt tussen de 5 en 6 uur. Dus 14,00 uur ergens aankomen is al heel vroeg. Daar in mee genomen dat ik nog twee pauzes neem. Deze dag begon met wat regen maar gelukkig was het na 11,00 uur droog weer.

Een prachtige tocht helemaal alleen. Mooi landschap van bossen en weilanden. Zoals jullie weten hou ik van mensen om mij heen. Dat was ook vele dagen tijden deze Camino. Het alleen lopen, het alleen zijn heb ik ook als zeer plezierig ervaren. Na een koffiepauze in Baamonde rond 11,00 uur en wat inkopen gedaan, ik verder op pad. Een prachtige route lopen door eucalyptus bossen en weides en langs soms prachtige boerderijen en huizen bereikte ik Miraz.

Rond 12,00 uur kwam ik aan in een gehucht met een plein waar een soort muziektent stond. Er waren mensen een muurtje van een huis aan het metselen, verder een man en een vrouw boomtakken tot openhaardhout aan het zagen. Ik een plek uit de wind zoeken om te lunchen. Ik naar de muziektent, daar mijn brood van de vorige dag tevoorschijn gehaald met de eerder gekochte Chorizo en ik van mijn lunch genieten. Zo heerlijk, zo rustig, zo "Quality Time". Nog net mijn eerder gekocht nooddrantsoen "wijn" dicht kunnen laten. Ik moet zeggen dat de gezelligheid met me alleen het goed had gekund deze te openen.

De gehele dag waaide er al een koude wind. Dat is niet fijn. Om 14,15 kwam ik aan bij de Albergue in Amritz of iets degelijks (Miraz). Om 15,00 uur ging de Albergue open. Een moderne Albergue gelijk door de Engelse afdeling van de Peregrino's. Drie oudere Engelse dames beheren deze Albergue. Heel leuk om te zien hoe deze met hun passie deze Albergue runnen. Dus even een biertje halen bij de nabij gelegen (gezellige) bar. Eerst weer heerlijk onder de douche. oen maar van mijn "verdiend " siësta gaan genieten.

Rond 17,30 uur werd ik wakker en Toen wat rondgelopen in het gehucht. Rond 18,00 uur ben ik maar aangeschoven aan een tafel met een bekende Italiaan (Giorgio) en een andere Nederlandse vrouw, Ellen. Was zeer geanimeerd. Ik had in het laatste dorp proviand ingeslagen.waaronder een fles Rioja. Deze ging al snel open met het gekochte brood en wat eerder gekochte chorizo en kaas. Het was weer een feest. Om 19,00 uur was er in de nabij behorende kerk een bijeenkomst. Er werd wat voorgelezen en mochten in onze eigen taal het onze vader bidden. Toch wel heel bijzonder.

Daarna richting de Albergue, nabij de bar werd ik aangeklampt door de Spaanse tweeling uit Madrid (Guillermo & Diego) om met hun een speciale likeur te toasten. Daar zeg ik natuurlijk geen nee tegen. Alleen bleven het niet bij één (Dus vijf). Om verder de avond te vieren besloot ik bij de bar, bij afwezigheid van een winkel, twee

flessen wijn, mooie Rioja Crianza, aan te schaffen. Want het is altijd extra gezellig wanneer je wat te drinken hebt met elkaar. Wat was het een feest, speciaal met de tweeling uit Spanje en nog een aantal andere leuke Spanjaarden (Francisco & Paco). Zulke leuke, gezellige jongens uit Madrid. Wat hebben we gelachen. Êen van de twee ging op een gegeven moment de flamingo dansen. Dit kun je niet van te voren organiseren. Om 22,30 uur moest alles stil zijn, dus wij dan ook maar naar bed. Het was weer een onvergetelijke dag. Voor het slapen heb ik nog dit verhaal geschreven. Om 23,30 uur ben ik uiteindelijk gaan slapen. Iedereen was al in volle slaap met de nodige snurkers. Dus mijn oordoppen maar in gegaan.

Verslag van de 28e loopdag, dinsdag 15 sept.

Van Miraz naar Sabrado das Monxes. 25,8 km. 5,5k/u. - 4,41 u. Om 6,45 uur ging het grote licht al aan. Normaal wacht men tot de laatste slaper wakker is. Voor mij was het vroeg omdat ik niet al te vroeg op pad wilde omdat ik "slechts" 26 km. ging lopen. In Sabrado das Monxes staat een klooster waar we konden overnachten. Een prachtig gebouw, heel bijzonder. Ook de voorziening om te koken, wat ik overigens tot op heden nog niet gedaan heb, en grote tafels om gezamenlijk te zijn. Ik kwam daar aan om 12,30 uur. Het was die dag vies weer, gehele dag regen en veel wind. Lopend over modderpaden, over gladde stenen, rotsjes. Dat was zwaar lopen. Ik was zo blij met mijn nieuwe regenjack (mammoet). Ik bleef helemaal droog. Mijn 40 jarige regenbroek, ook al hadden we (Lucia) waterdicht gemaakt was mijn loopgroep nat geworden, gelukkig droogt deze heel snel.

Het klooster ging dicht van 14,00 - 16,30 uur dicht. Niemand erin of eruit. Na het douchen eerst maar even een uurtje warm worden in mijn slaapzak. Daarna door Ellen, de tweede Nederlandse vrouw op de route, gevraagd ga je mee wat eten. Ik had nog een oud stokbrood, chorizo van een paar dagen eerder, (wel andere dan de eerder over geschreven) en nog een halve fles wijn welke was overgebleven van gisteren. Ondertussen had Ellen nog een fles wijn gescoord bij, denk ik, een monnik. Gewoon weer genieten. Het gaat om de gezelligheid. Een groep Duitsers hadden een pastamaaltijd gefabriceerd en hadden nog wat over en vroegen of wij nog trek hadden. Maar ja gezegd en er nog heerlijk van genoten. Het is nu 16,25 uur dus over een paar minuten gaat de kloosterdeur weer open.

Een dag zoals vandaag wil je niet iedere keer tegenkomen. De meesten mensen liepen alleen maar met een poncho en korte broek en waren door en door nat. Dar wordt je echt niet blij van. Nu nog wat inkopen doen voor de volgende dag want er zijn weer weinig voorzieningen. Alle Spanjaarden zijn ook in het klooster aangekomen. Weer erg gezellig.

Verslag van de 29e loopdag, Woensdag 16 sept.

Nog 62 km. te gaan. Van Sabrado das Monxes naar Arzúra. 22 km. 5,5 K/u 4,00u

Het is wel spannend, vraag me niet waarom. Omdat het maar weinig kilometers waren

en enorm regende heb ik maar rustig aangedaan met opstaan. Uiteindelijk van plan om op 08,00 uur te gaan lopen besloten we, de Nederlandse dame Ellen uit Amsterdam (haar gehele familie woont in Silvolde, Ulft en Lichtenvoorde), eerst een café con Leche te gaan halen bij de aan de overkant. Het bleef maar regenen en veel zin om te lopen hadden we niet. Ik moest nog mijn terugvlucht boeken dus heb dat eerst maar gedaan.

Omdat ik vrijdag aankom in Santiago de Compostela en mijn vlucht voor dinsdag heb geboekt heb ik Merel gevraagd om naar een hotel te zoeken. Je kunt nl. maar één nacht in een Albergue overnachten, tenzij je uitcheckt en 's middags weer incheckt. En dan ook met je rugzak opgescheept zitten. Uiteindelijk om 10,00 uur gaan lopen. Het was toen droog. Ik heb er 4,00 uur over gelopen en slechts één korte maar hevige bui gehad. Het was een prachtige route over een glooiend terrein. Het venijn zat hem in de staart. Vlak voor Arzúra waren er achter elkaar 5 van die gemene, stijle heuveltjes. Echte kuiten bijtertjes.

Om exact 14,00 uur was ik bij een Albergue. Er zijn wel 6 Albergues in het stadje omdat de Camino Norte en de Camino Française hier samenkomen.

Heel bijzonder is dat ik veel van mijn bekenden in dezelfde Albergue slapen. De Spaanse tweeling Guillermo en Diego en de Poolse vrouw Jana, een Duitser, Amerikaan de andere Pool Cezary met de mooie Spaanse vriendin Marisa.

Het was drie uur en de Spaanse tweeling stelde voor ergens te gaan eten. Ze wisten een speciaal Pulpo restaurant waar je voor niet te veel geld kon eten. Met z'n drieën en Poolse vrouw Jana daar naartoe. Met Pulpo (inktvis) als voorafje, Toen heel veel Churrasco de ternera (het specifieke vleesgerecht uit het gebied, beef aan het bot) en volop wijn rood en wit en lekker ijs en koffie toe (de tweeling nam de koffie in een glas met ijsblokje). Zij drinken het zo in de zomer. Ik moet zeggen het was best wel lekker. We moesten uiteindelijk € 9,00 p.p afrekenen. Nogmaals dat kan toch niet uit.

Na mijn zo langzamerhand gebruikelijke siësta werd ik door de Spaanse tweeling uitgenodigd om samen met wat anderen, bleek later zo'n 20 man, iets te gaan drinken. Dat werd een heel ritueel. In een bar kwam een grote schaal met een alcoholische drank. Deze werd aangestoken en continue door iedereen geroerd om, wat ik later hoorde, het alcohol percentage iets te verlagen. Toen werd er nog een heel verhaal voorgedragen. Daarna in kleine glaasjes ingeschonken en allemaal op "iets" (elkaar?) toasten. Weer heel bijzonder en super gezellig. Daarna nog een biertje want ik had er wel een enorme dorst van gekregen. Na gezellig met elkaar gekeuvelde te hebben om 21,45 uur naar de Albergue want de deur ging om 22,00 uur op slot.

We hebben ook afgesproken dat we morgen met z'n allen om 09,00 uur gaan starten en gezamenlijk de geplande 20 km. gaan lopen. Ik ben heel benieuwd, ik vind het wel leuk maar ben ook degene welke zijn tempo fors zal moeten aanpassen. Maarja, je moet wat voor je vriendschap over hebben. Het regent nu weer heerlijk. Ik denk maar

zo, dat valt morgen niet meer.

Verslag van de 30e loopdag, Donderdag 17 sept.

Van Arzúra naar Pedrouzo. 19 km. 5,36 K/u. Ik lag al een tijdje wakker en dacht, ik ga niet nog eens 1,5 uur wachten om met elkaar deze route te doen. Ik heb mij afgemeld en ben vertrokken om 07,30 uur. Een mooie, niet al te spannende tocht. Wel heb ik vandaag meer Pelgrimangers gezien dan tijdens de gehele Camino Norte. De gehele tocht hebben we het droog gehad. Ik had nog niet mijn rugzak bij de Albergue afgedaan en het begon te regenen.

Om 11,30 uur aangekomen in het stadje Pedrouzo. Ook hier heel veel Albergues. Ik ben weer naar de Albergue Municipal gegaan gelijk in het begin van het stadje, waar ik vorig jaar ook geslapen heb. Deze ging pas om 13,00 uur open dus nog even wachten. Maar even een biertje gescoord in een bar vlak er naast. Hier had ik goede herinneringen aan, want vorig jaar heb ik heerlijk gegeten.

Om 14,30 uur hier maar van een Pelgrimsmenu genoten. Heel erg goed met weer lekker wijn voor maar € Xx,xx. Nu 16,15 uur en nog even door het stadje gelopen. Ik denk dat er wel 20 privé Albergues zijn. Het is nu gelukkig droog en de zon komt een beetje door. Het werd toen tijd om even te gaan rusten. Het rusten is duidelijk gaan passen in mijn levenspatroon. Om 19,30 uur nog een rondje gemaakt. "Weer" heel bijzonder, de meeste van mijn Pelgrim maatjes logeren weer in dezelfde Albergue als ik. In de bar naast de Albergue nog even wat gegeten. Heerlijk gefrituurde peperoni met grof zout en daarbij een mooie (rode) Ribera de Duero. Toen kwam ook nog mijn Poolse vriend met Spaanse vriendin binnen. Nog extra gezellig geworden. Om 22,00 uur moesten we in de Alberque zijn wan dan ging de deur dicht. In deze Albergue was ook een grote eetzaal. Ik kwam daar binnen en de gehele groep Camino vrienden begonnen gezamenlijk te roepen " Adje, Atje, Adje, Atje". Omdat ze Aad moeilijk konden uitspreken was mijn naam al een tijdje geleden in Adje/Atje veranderd. Het was zo hartverwarmend. Men had daar nog de nodige flessen wijn staan met chips. Het was niet erg vroeg toen we gingen slapen. Wat was het gezellig!

Verslag van de 31e loopdag, Vrijdag 18 sept.

Van Pedrouzo naar Santiago de Compostela. 21 km. Om 08,00 uur vertrokken als een van de laatsten. Wat had ik er aan om al zo vroeg in Santiágo de Compostela aan te komen. Merel had voor mij al een Hostel (500 mtr. Van de Cathedraal) gereserveerd voor 4 dagen, dus had altijd een slaappleats.

Het was wel wat fris, maar heerlijk om te lopen. Een prachtige route door mooie gedeeltes/ landelijke omgeving. Nog wel wat gemene heuveltjes maar het einddoel in zicht goed te doen. 5 km voor het einde, bij een groot monument, had men een kiosk met terras. Ik had nog een blikje Fanta in mijn rugzak en dacht, die moet ik toch wel opgedronken hebben voor ik Santiágo de Compostela bereik. Daar zaten Pago, Spaanse vriend en Jwona mijn Poolse (vrouw) kennis. We besloten de laatste 5 km. gezamenlijk

te lopen. Dat gaf toch wel een extra lading aan het geheel. Om 12,15 uur liepen we de Plaza voor de Cathedraal op. Het was weer een emotioneel gebeuren. Allemaal blij dat we het gehaald hadden. Ik had via SMS nog contact met José, de vrouw uit Zutphen, (werkzaam bij het UWV in Doetinchem en haar cheffin of hoe je het ook mag noemen, heeft mij zo geholpen met het verkrijgen van een vaste baan voor onze zoon Daniël) en zij zou rond 15,00 uur na een tocht van 40 km. ook aankomen in Santiágo de Compostela. Het samenzijn was toch heel mooi omdat zij met een speciaal doel, waar zij mij in gedeeld had, de Camino heeft gelopen.

Tussen 12,15 uur en 15,00 uur hadden Paco en Jwona ons neergevlid op een zeer centraal gelegen terras. In die tijd kwamen zoooo veel Camino vrienden langs. Ook mijn Spaanse tweeling vrienden. Iedere keer weer zo emotioneel. Zo mooi! Dit zijn momenten die je nooit zult vergeten en "altijd" zult koesteren. Deze zijn niet in andere vormen uit te drukken. Hier doe je het voor.

Ik heb de Camino Norte voltooid, 870 km, gelopen in precies één maand. Van 19 aug. T/m 18 sept. Letterlijk en figuurlijk door diepe dalen. Maar het heeft mee weer zo veeeeelllllll moois gegeven. Mensen, wanneer je "tijd" hebt ga de Camino de Santiago doen. Het geeft je zo veel rijkdom, nieuwe vrienden, nieuwe inzichten, prachtige natuur, heerlijk eten en mooie wijnen. Begin dan wel met de Camino Française want de Camino Norte is echt voor gevorderde. Ik schrijf dit met zo veel emotie in mijn lichaam, de tranen schieten mij in de ogen. En dat van Aad.

'S avonds heerlijk naar mijn eigen bed en met een voldaan gevoel gaan slapen.

Verslag van de 32e dag, Zaterdag 19 sept. Mijn eerste vrije dag

Om 09,00 uur afgesproken met José om samen te gaan ontbijten. Het is echt weer een onvergetelijke dag geworden. Na het ontbijt naar de vismarkt gegaan. Op zichzelf al een hele belevenis. Nog zo erg traditioneel, ook een grote afdeling/hal vlees en groenten. En een sfeer!!!!

Op een gegeven moment kwam ik bij een oester stand. Het water begon me al in de mond te staan. De zeer vriendelijke dame, die gelukkig Engels sprak, begon de verschillen uit te leggen. Ik zei haar graag een paar openen, wel met een glas witte wijn. Helaas kon zij dat niet aanbieden. Zij verwees ons wel naar de wijnbar, iets verderop. Op een gegeven moment kwamen we langs de wijnbar en spraken met de ook weer Engels sprekende man over de oesterdame zonder witte wijn. Het feit dat ze Engels spreken is wel een bijzonderheid. De afgelopen maand hebben we maar weinig personen die een verkopende functie hadden Engels horen spreken.

Deze wijnman zei ons dat we gerust de oesters bij de vishandel konden halen en bij hem onder het genot van mooie witte wijn konden opeten. Ik moet wel zeggen: van konden genieten. We konden bij deze wijnman geen glas wijn bestellen, alleen maar een fles. We keken elkaar aan en zeiden, dan moeten we wel met een halfvolle fles wijn meeslepen. Toch maar gedaan, wetende dat rond 11,00 uur de smaakpapillen om wijn te proeven op z'n best zijn. Ongeveer een kwartiertje later kwam bij het

stabarretje naast ons een jong stel (uit Valencia) staan met dezelfde schaal oesters en dezelfde fles Ribeira witte wijn. Nieuwsgierig als ik ben vroeg ik deze lui welke oesters zij het lekkerst vonden. De grote of de kleine. Ook zij vonden de kleinere het lekkerst. Toen kwam bij hun uit de tas ook nog een mooi rond ambachtelijk brood, een heel kaasje, een chorizo worst en empenada. Al snel werd ons het een en ander aangeboden. Wij verhuisde al snel naar hun stabarretje. We hebben daar wel minstens twee uur gestaan. Ze spraken zeer gebrekkig tot geen Engels. Maar we hadden de mooiste conversatie/communicatie. Met handen en voeten en soms een tekeningetje. Al het brood, de gehele empenada, alle kaas en alle chorizo ging op. Zoals je wel kunt begrijpen bleef het ook niet bij een fles wijn. Maar wat wil je met vier personen en al dat lekkere eten.

Het klikte zo enorm, het waren geen pelgrimangers maar gewoon daar op vakantie. Zo zie je maar weer door gewoon en vraagje te stellen iets kan uitlopen op een echt onvergetelijke dag. We zijn gezamenlijk nog door Santiago gelopen, nog wat terrasjes afgelegd. Zo bijzonder, weer zo mooi!

Zo langzamerhand moet ik wel een paar maanden reserveren om al deze vriendelijke, lieve Spaanse mensen, welke ik heb ontmoet, te bezoeken. Valencia, Sevilla, Jerez, Madrid, Barcelona en ga zo maar door.

Intussen, rond 14,00 uur, had ik een SMS-je gekregen van mijn Mexicaanse vriend Diego en zijn Spaanse vriendin Anna uit Barcelona in Santiago de Compostela waren aangekomen. Omdat zij een klein uitstapje naar Oviedo hadden gemaakt liepen zij een rot twee dagen achter. Ik had wel steeds via e-mail contact met hen. Daar voor hebben we zeker twee weken elkaar bijna iedere dag gezien en de Camino gevierd. Afscheid genomen van de twee jongelui uit Valencia en op naar Diego en Anna. Heerlijk om ze na zeker 10 dagen weer te zien. We vroeg elkaar in de armen, zo mooi. Met hen uiteraard iets gedronken en wat gegeten. Al die Pinchos is wel een straf. Aan het eind van de middag zijn we ieder zijns weegs gegaan.

'S avonds nog even door de zo gezellige smalle straatjes met de vele bar's gelopen. Alleen eigenlijk voor de sfeer. Op een gegeven moment werd ik door de Spaanse Francesco naar binnengesleept. Hij zat daar met het groepje van de laatste twee weken. Weer wat hapjes begeleid door wat geestelijk vocht. Na een uurtje kwam mijn Mexicaanse vriend Diego dezelfde bar binnen. Toen werd het voor mij even moeilijk. Het waren twee verschillende Camino lichten. Mijn aandacht verdeeld en even later hen aan elkaar voorgesteld. Dat was uiteindelijk de beste oplossing voor mij en zij ook in hun schik.

José was ondertussen al naar haar Albergue want zij ging de volgende dagen (3) lopend naar Finesterre, het zgn. einde van de wereld. Een kleine 85km. Voor mij absoluut geen item. Mijn einddoel was echt Santiago de Compostela. Het ritueel is dat de Camino gangers daar b.v. hun schoenen of andere zaken van de Camino in zee gooien. Samen met mijn Mexicaanse vriend en Spaanse vriendin (Dario en Anne)

hebben we morgen een auto gehuurd en gaan dus mobiel naar Finisterre. Men schijnt daar ook heerlijk vis te kunnen eten. Ik verheug me er nu al op. Ik ga nu slapen.

Verslag van de 33e dag, Zondag 20 sept. op naar Finisterre

Eerst met de bus naar het vliegveld, een tochtje van 25 min. Daar de auto opgehaald. We hadden de goedkoopste auto besteld, een FIAT 500. Men wilde ons een grotere auto aansmeren tegen een kleine meerprijs. Daar hadden we helemaal geen zijn in. Bleek dat ze geen FIAT 500 meer hadden staan, we kregen een Volkswagen Polo mee met 5000 km. op de teller. De uiteindelijke kosten bleken net zo hoog uit te vallen als met z'n Drieën met de bus, waarvan de tocht (enkele reis) 2,5 uur duurde. Nu konden we heerlijk onze eigen gaan gaan, reistijd 1,5 uur en ook eerst nog naar het prachtige vissersplaatsje Muxía kunnen gaan.

In Finisterre aangekomen gelijk naar ons visrestaurant. We hadden deze geboekt voor 14,30 uur en moesten ons dus nog haasten ook. Daar Mariscada besteld, de Visschotel van Santiago e.o. Een partij van vele soorten vis, in Nederland nog nooit gezien. En alles zo lekker. Ook de witte huiswijn, 2 flessen à raison van € 7,00 per fles als zo lekker.

Toen op pad naar " het einde van de wereld" zoals de punt van Finisterre in het Camino boek wordt beschreven. Een prachtige kustweg er naar toe met betoverende uitzichten. Daar aangekomen het klimmetje naar de punt gemaakt. Een keer voor zich want het ritueel is echt voor jezelf. Ik had niet gedacht dat het weer zoveel emoties kon losmaken. Zo heerlijk, zo alleen met jezelf, in jezelf. Ik heb daar wel een uur gezeten op een rotsblok. De dag vloog verder voorbij, na een glaasje Cola bij de bar in het stadje weer op weg naar het vliegveld om de auto in te leveren.

Dario en Anne Wilde eerst zich even opfrissen en we hadden om 22,30 uur afgesproken nog ergens iets te gaan drinken. Vlak daarvoor kreeg ik een SMS-je dat ze zo moe waren dat ze liever in hun Albergue bleven. Ik moet zeggen die momenten op de punt van Finisterre doen "zo veel" met je dat je doodvermoeid bent. Ik vond het eigenlijk ook niet zo erg maar ik wilde wel nog even de gezellige smalle straatjes voor het naar bed gaan doorlopen.

Had ik dat maar niet gedaan. Ik liep langs een bar en daar werd met volle borst "er is er een jarig" gezongen. Tijdens de gehele Camino heb ik zegge en schrijven 4 Nederlanders ontmoet en zaten er ineens 10. Ik dacht ik ga in cognito daar een drankje drinken. Ik liep naar binnen en hoorden hun zeggen: "daar heb je er een", waarmee ze bedoelde een Pelgrimanger.

Ik bleef lekker afzijdig en dacht wel bij mezelf wanneer ze me iets vragen geef ik ze in Nederland antwoord. Ik zat er nog geen 15 minuten toen ik geschreeuw vanuit het straatje hoorde. Het bleken twee (leuke) Duitse jonge vrouwen te zijn die ik in de

eerste weken regelmatig tegenkwam en wel eens een kort gesprek mee voerde. Ik hun uitgenodigd voor een drankje. Toen de bar ging sluiten nog even naar een andere, bleek later een zo gezellige te zijn. Op een gegeven moment keek ik op mijn horloge en zag dat het al 02,00 uur was. Een keer naar zijn eigen slaapgelegenheid.

Verslag van de 34e dag, Maandag, 21 sept. Mijn laatste dag in Santiago d Compostela Ik werd om 08,30 uur wakker en voelde me helemaal niet lekker. Hoofdpijn en last van mijn maag. Of het kwam door de vele vis of door een paar specialiteiten van de bar. Een soort crèmelikeur met o.a. Grappa. Daar hebben we wel iets van gedronken. Het werd voor mij dus een echte rustdag. Ik had afgesproken met Dario en Anne. Hun vriendelijk gezegd dat zij maar hun eigen weg moesten gaan omdat ik nergens trek in had en me doodmoe C.q. zwak voelde. Ik heb de gehele dag lekker onderuit gezeten op het Plaza, de verzamelplaats waar iedereen binnenkomt. Na een zeer kous begin begon heerlijk de zo'n te schijnen en werd het uiteindelijk zo'n 24 graden.

Ik bleef maar kijken of er geen bekenden binnenkwamen lopen. Ellen, een jonge vrouw waarvan haar familie in Ulft, Silvolde en Lichtenvoorde woont zou mij berichten wanneer zij in Santiago de Compostela aankwam. Ik had wel haar telefoonnummer maar dat bleek van ene Roel Boot te zijn. Dus verkeerd genoteerd. Ik baalde daar wel enorm van want ik had van haar graag nog even afscheid willen nemen. Zij had last van haar enkel dus was in een eerder stadium al wat kortere afstanden gaan lopen. Ik had de moet al opgegeven toen ik rond 17,00 uur haar binnen zag komen lopen. Helemaal niet wetend of ze al eerder was aangekomen of mogelijk later in de week zou aankomen. We waren beiden zo blij. Ook haar ouders kwamen aanlopen, want die kwamen haar ophalen. Dat alles was weer zo mooi. Gezellig met z'n vieren een drankje gaan drinken in een heel gezellig terrastuin vol met bloemen. Natuurlijk weer de nodige ervaringen uitgewisseld want ik had haar zeker 10 dagen niet meer gezien of van gehoord.

Het ging overigens al weer wat beter met mij. Maar trek in eten was er niet, dus ook maar niet gedaan. Om 19,00 uur wilden zij naar de kerkdienst in de Cathedraal dus daar scheiden onze wegen.

Ik nog even een uurtje op de Plaza gezeten in de nazon. Alles nog een beetje verwerken. Morgen, dinsdag 22 sept. vlieg ik om 09,30 uur richting Amsterdam waar ik om 11,50 uur aankom.

Aan de ene kant is het wel weer fijn om huiswaarts te keren aan de andere kant wat zal ik het gaan missen. Ik heb al eens eerder gezegd, je moet het een keertje in je leven hebben meegemaakt. Het geeft je zoveel rijkdom in de ruimste zin. (Snik) Als ik thuis ben wil ik er zeker over gaan vertellen, mijn ervaringen gaan delen ondersteund met werkelijk prachtige opnames.

Fijn dat jullie mijn verhalen hebben willen lezen. Het blijft maar een korte afspiegeling van wat ik allemaal heb mogen meemaken, heb mogen ervaren.

Lieve groeten, Aad.